

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

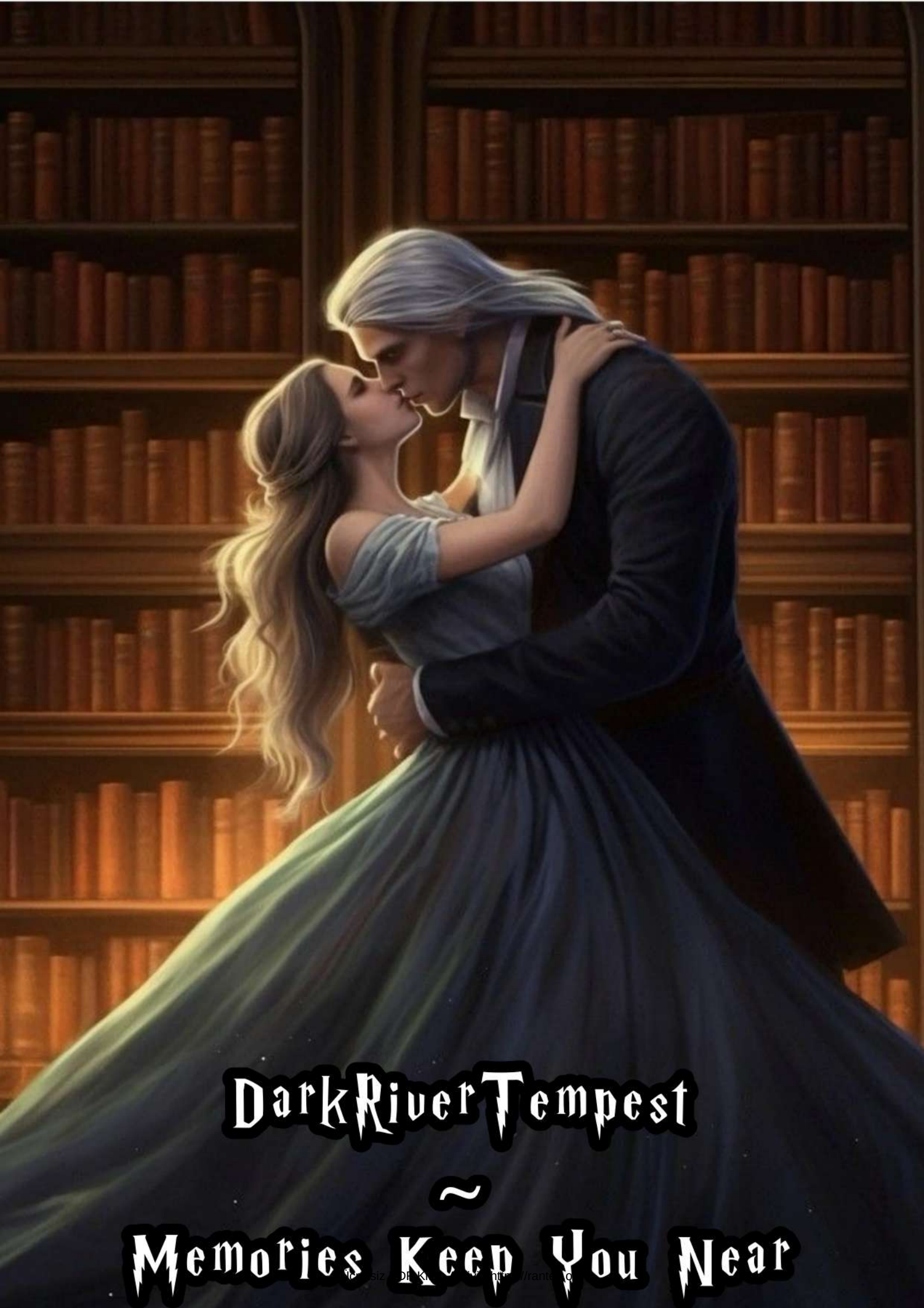
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dark River Tempest

~

Memories Keep You Near

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Anılar**You**Yakın Tutuyor

Tarafından: DarkRiverTempest

Hermione'nin sevgi dolu bir kocası var. Onun hakkında hiçbir şey hatırlamaması çok kötü. Lucius/Hermione ve Siiape/Hairy'nin yan eşleşmesi.

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi: 2011-

07-31 I Güncellendi:

201 I -Oh-24 Kelimeler:

18458

Bölümler: 4

Puanlanmış: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Acı/Rahatsızlık/Romantik - Karakterler: Lucius M., Hermione G. - Reviews: 85 - Favs: 436 - Takip ediyor: 167

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/7236003/1/Memories-Keen-You-Ncar>

[FicHub.net'in](#) yardımıyla dışa aktarıldı

Anılar Seni Yakınında Tutar

Tarafından: DarkRiverTempest

Hermione'nin sevgi dolu bir kocası var. Onun hakkında hiçbir şey hatırlayamaması çok kötü. Lucius/Hermione ile Snape/Harry'nin yan eşleşmesi

Durum: tamamlandı

Yayınlanma tarihi:

2011-07-31

Güncellenmiştir: 2011-08-24

Kelimeler: 18458

Bölümler: 4

Puanlanmış: Kurgu M - Dil: İngilizce - Tür: Acı/Rahatsızlık/Romantik - Karakterler: Lucius M., Hermione G. - Yorumlar: 85 - Favs: 436 - Takip ediyor: 167

Orijinal kaynak: <https://www.fanfiction.net/s/7236003/1/Memories-Keep-You-Near>

[FicHub.net](https://www.ficHub.net)'in yardımıyla dışa aktarıldı

Anılar Seni Yakınında Tutar

[Giriş Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

Bölüm 1

LJ'deki 2010 HP_porninthesun fic festivali için Aleysiasnape için yazılmıştır. Olağan sorumluluk reddi: JK Rowling çok yetenekli ve zengin bir kadın. Onun gibi görünmüyorum ve davranmıyorum - sadece karakterleriyle oynamak ve hikayesini çarpıtmak. Tabii ki bunu yaparken kendi hüzünlü mizah anlayışımı tatmin etmekten başka bir şey yapmıyorum.

Hermione Granger kendini bildi bileli, hayatını en çok değiştiren olaylar bir kütüphanede gerçekleşmişti.

Nicolas Flamel'in ve Felsefe Taşı'nın sırrını orada keşfetmişti. Aynı zamanda Basilisk'le ilgili ipuçlarını daha önce bir araya getirdiği yerd.

kurbanlarından biri olmak. Birkaç gece gezintisi, üçüncü sınıfta kurt adamların özelliklerini titizlikle incelemesine olanak sağlamıştı. Gerçi dördüncü sınıfta

çok şeyle sonuçlansa da, en azından

Harry'nin ikinci görev için kullanması gereken şebboy otu konusunda Neville'e doğru yolu gösterdi

Üçbüyücü Turnuvası sırasında. Umbridge'in terör saltanatını atlatan Hermione, Harry'nin Dumbledore'un Ordusu'na ve

Sirius Black'in düşüşünden sonra öğretebileceği savunma büyülerini bulmak için yığınların arasında gizleniyordu,

Peçenin ardında yatan sayısız teoriyi kapsamlı bir şekilde inceledi. Severus Snape'in Melez Prens olduğunun ortaya

çıkmasını en büyük başarısı olarak görüyordu.

Harry ya da Ron da onun gibi belirsiz gerçekleri araştırmak için biraz çaba sarf etmiş olsalardı, onun tündengelim becerilerinin ortaya çıkacağına farkındaydı,

Snape'in Harry'nin altıncı sınıftaki aşkının yazarı olduğunu bilirlerdi.

Ancak bir sorun vardı.

Hermione Granger şu anda bulunduğu yere nasıl geldiğini hatırlayamıyordu.

Cornwall ve kafatasının arkasında acı verici bir düğüm vardı ve cevabı bir kütüphanede bulabileceğinden şüpheliydi. Acaba Hogwarts kütüphanesinde kitap raflarken mi düşmüştü? Gryffindor ve Slytherin arasındaki son maç sırasında kafasına serseri bir Bludger mı yemişti? Uyanmadan önce yaptığı son şeyi hatırlamaya çalıştı ama her şey bulanık görünüyordu. En son

Hatırlayabildiğı en net anı, Luna Lovegood'la birlikte Profesör Snape'le istilacı Ölüm Yiyenler hakkında konuşmaya gitmesiydi. Bunun ötesindeki her şey başının ağrmasına neden oluyordu.

Dört direkli sayvanlı bir yatakla tamamlanmış, süslü bir şekilde döşenmiş bir yatak odasında olduğunu biliyordu. Sağında lüks bir banyonun girişini ve solunda geniş bir balkona açılan bir dizi Fransız kapısını görebiliyordu. Odanın etrafında birkaç kapı ve beş büyücü ya da cadının rahatlıkla sığabileceğı bir ocak vardı.

yatağın dibindeydi. Aşağı baktığında, üzerinde saten bir gecelik olduğunu fark etti.

Şimdiye kadar gördüğü en büyük elmaslar sol elini süslüyordu.

Ama onu karşılayan en tuhaf manzara bu değildi.

Hayır, tuhaf ortamın yanı sıra en çok korktuğı şey, sağında taht gibi bir sandalyede oturan ve başı arkalığa yaslanmış uyuklayan adamdı.

Bu adam, Voldemort'tan sonra yaşayan en acımasız insandan başkası değildi... Lucius Malfoy.

Kadın bir ses çıkarmış olmalıydı, çünkü kıvrak sarışın irkilerek ayağı fırladı ve gözleri endişeyle

ona baktı.

"Hermione? Nasıl hissediyorsun?"

Oh, hayır... hayır... , bu değildi... Sesli bir şekilde yutkundu. ve boğazının kuruduğunu fark etti. Adam sandalyeden kalkıp şiltenin üzerine tünediğinde, kadın çırpındı Geriye doğru, görüşü sarsıldı.

"Neyin var canım?" Lucius ona doğru uzandı ve kız kan donduran bir çığlık attı.

"Benden uzak dur!"

Sersemlemiş olan Lucius yavaşça geri çekildi. "Nasıl ," dedi sessizce.

"Baba, duydum-"

Hermione'nin korkuyla attığı bir çığlık daha havayı kirletti. üzerine yığılmış birçok örtüden kurtulmak için mücadele etti. Yatağın kenarına doğru kaymayı başardı, ancak çarşafların arasında yere düştü.

Draco ve Lucius ona yardım etmek için yatağın diğer tarafına geçtiler ama kız bir kez daha sarışın büyücülerden kaçtı. "Benden uzak durun!" Asasını ararken ve hiçbir şey bulamazken bakışları vahşiydi. Dişlerini sıkarak konuşurken gözleri yaşlarla doldu. "Nerede benim asa?"

Lucius bir süre onu inceledikten sonra gitti, bir çekmeceyi açtı ve oldukça uzun bir kâğıt çıkardı Hermione'ye asasına hiç benzemeyen bir sopa. Draco onun yanında durmuş, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

Lucius asayı ona uzatırken, "Her zaman sakladığın yerde, Hermione," dedi.

Onu almayı reddetti. "O benim asam değil." Ona ters baktı. "Benim asam asma ağacından yapılmıştır ve farklı işaretler."

Draco kaşlarını sertçe çattı. "O asa yıllar önce yok edildi."

"Ne?" diye fısıldadı. Bakışları ikisi arasında gidip geldi. Duruşlarında açıkça tehditkâr bir şey ama görünüşün aldatıcı olabileceğini biliyordu, özellikle de bu ikisi söz konusu olduğunda. Kucağında biriken çarşafı toplayarak yavaşça ayağa kalktı ve omurgasını saran soğuğu engellemek için yumuşak kumaşı etrafına sardı. Üzerini tamamen örttükten sonra elini uzattı. "Eğer bana gerçek asamı verirsiniz, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Delirdin mi, Granger?" Draco onun gözlerinin içine baktı, neyi aradığını bilmiyordu.

Lucius bir elini oğlunun omzuna koydu ve sıktı. "Sanırım Draco, ters giden bir şeyler var. Ne olduğundan daha fazla bekliyorduk." Yakınına eğilip oğlunun kulağına ısrarla fısıldadıktan sonra Draco başını salladı ve hızla oradan ayrıldı.

Draco gitmiş olsa bile Hermione rahatlamadı. Aslında, tedirgin hissediyordu. "Neredeyim ben?" diye mırıldandı. odanın etrafında.

"Malfoy Malikânesi." Lucius'un sabit bakışları onu endişelendirmeye başlamıştı. "Sen bizim ana yatak odamızdasın."

Gözleri kayıyordu ve midesi bulanıyordu. "Ben neden buradayım? Beni burada mı tutuyorsun? Karanlık Lord mu?" Onun sert bakışları karşısında, "Yoksa

Harry'yi benim varlığımla buraya çekip, beni kurtarmaya çalışacak kadar aptal olmasını mı umuyorsun?"

"İkisi de değil," diye boğuk bir sesle konuştu, bir yandan da sorduğu sorularla kalbini parçalamış gibi görünüyordu. "Seni kütüphanede baygın halde buldum ve doğruca buraya getirdim. Yüksek raflardan birinden bir kitap alırken düştüğünden şüpheleniyorum."

Akıl almaz sonucunu reddetmek için başını sallamaya başladı, ancak bunu yaptığı anda mide bulantısı ezici bir öğürme isteğine dönüştü. Hemen durdu hareketi. "Kütüphanenizde ne işim var?" diye sordu, sesine sinen yorgunluktan nefret ederek.

"Hermione-" Lucius onun adının kullanılması karşısında irkildiğini görünce geri adım attı. "Bayan Granger," diye mırıldandı, "neden oturmuyorsunuz? Çökmek ve kendine daha fazla zarar vermek üzeresin." Elini salladı ve bir Yastıklı basma sandalye sol tarafına kaymış, onun kullanmasını bekliyordu.

Başı zonklayan ve vücudu ağrıyan Hermione, etrafındaki çarşaflara tutunarak yavaşça oturdu. "Beni burada tutamazsınız. Profesör Dumbledore şimdiye kadar kayıp olduğumu öğrenmiştir," diye uyardı.

Lucius'un gözleri büyüdü ve çenesi biraz gevşedi. Kendini toparlayarak aynı sandalyeyi çağırdı ve ondan birkaç metre uzağa yerleştirdi. yaptığı her hareketten korkmayı bıraktı. "Hatırladığınız son şey nedir?"

Koltuğun üzerinde koruyucu bir şekilde kıvrılıp alnını ovuştururken, birbirinden kopuk düşünceler zihnine hücum etti. "Luna ve ben Profesör Snape'in odasının önünde nöbet tutuyorduk. ofis..." diye devam etti ve endişeyle Lucius'a baktı.

"Bilmene gerek yok," dedi aniden ve ondan uzaklaştı.

"Eğer sizi neyin rahatsız ettiğini öğrenmek istiyorsam, hatırladığınız son şeyi bilmem gerekir."

"Sorunun ne olduğunu bilmene gerek yok. Sadece beni gerekiyor!" Sesinin yükselmesiyle irkildi.

Adam -söylemeye cesaret edemiyor muydu? "Gitmenize izin veremem, Bayan Granger. Sanırım Beyin sarsıntısı geçirdiniz ve size daha fazla zarar gelip gelmediğini tespit etmem gerekiyor."

Yatak odasının kapısı çalındı ve Hermione hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Onun yerine Ancak içeri giren Lucius ayağa kalktı, beline küçük bir selam vererek özür diledi ve odadan çıktı.

Vücudunun titremeye başladığını hissederek yorganı sıkıca etrafına sardı. "Bu gerçek olamaz," diye fısıldadı Her geçen saniye şaşkınlığı daha da artarak boş odaya baktı.

Lucius kapıyı sessizce kapattı ve başının arkasını tahtaya çarpmasına izin verdi, gözleri yorgunluktan kapalıydı.

"O kadar kötü mü?"

Malfoy aile reisi gözlerini tekrar açarak şimdi kendisine endişeyle bakan üç adama baktı. "Ben pek Eminim, ama hafızasının büyük bir kısmını kaybettiğine inanıyorum." "Ne kadarını?"

Lucius derin bir iç çekerek burnunun kenarını sıktı. "Dışarıda nöbet tutmakla ilgili bir şeyden bahsetti.

Severus'un ofisi." En eski arkadaşına baktı. "Sen onun neden bahsettiğini biliyor musun?"

"Merlin!" Draco nefes aldı. "O zaman-"

"Dumbledore ölmeden hemen önce," diye mırıldandı Harry Potter. "Bu hayra alamet değil."

Lucius bakışlarını iki adam arasında gezdirdi. "*Karımın* evli olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmadığını mı söylemek istiyorsun?

Savaş biteli neredeyse beş yıl oldu?" Yüzünde kederli bir ifade vardı. "Bu kesinlikle Draco ve bana verdiği tepkiyi açıklıyor."

"Peki bu neydi?" Severus sordu.

"Cruciatus Laneti'ni onun üzerinde kullanmak üzereymişiz gibi görünüyordu," diye ekledi Draco, normalde konuşkan olan babasının ne diyeceğini bilemediğini görünce.

Lucius, Harry'ye sert bir bakış atarak, "Harry'nin Karanlık Lord'la buluşmanız amacıyla sizi buraya çekmek için onu yakaladık." Bu düşünce karşısında gözle görülür bir şekilde ürperdi.

Bütün büyücüler inledi. "Merlin aşkına, nasıl olur da bu kadar hafızasını kaybetmiş olabilir?" Draco özellikle kimseye sormadı. "Asasını tanımamasına şaşmamalı."

Harry elini Lucius'un koluna koydu. "Belki de onunla konuşmalıyım?"

Lucius tereddütle başını salladı. "Lütfen onu daha fazla üzmeyin. Neden düştüğü ve başka bir yaralanma olup olmadığı hâlâ belirsiz."

Hermione Şimdi yatağa oturmuş, titriyordu. Bu kesinlikle Malfoy'un onun için çağırdığı sandalyeden daha rahattı. Fransız kapılarından dışarı bakarken çarŐaf hâla üzerini örtüyordu ve olabileceği en kötü yere nasıl düŐtüĐünü hatırlamaya çalışıyordu.

Harry yatak odasından içeri süzüldü ve onun bakışlarını fark etti. "ok güzel oluyor," dedi sessizce.

Belli ki onu rktmemeye çalıŐarak alçak sesle konuŐmuŐ olsa da, sesini duyunca titredi. olmadan daha fazla düşünerek battaniyeyi bıraktı ve ona doğru koştu, böylece kendini onun kollarına atabildi ve kendi kollarını sıkıca boynuna doladı.

"Harry," diye hıŐkırarak onun omzuna yaslandı. "Bana onların tuzağına düŐmediĐini söyle?"

Onun sarılmasına karşılık verdi ve sonra kendini onun kurtarmaya çalıştı. "Hermione..." Nefes almak için soluk soluğa kaldı. "Hermione, bırakmalısın."

Hemen kaskatı kesildi ve geri . "Harry?"

Hermione'nin ellerini tuttu sıkmasını engelleyerek sıkıca kavradı. "Hermione, nasıl hissediyorsun?"

"Hissetmek mi?" Ses tonu biraz histerikti. "BaŐım ağrıyor, midem bulanıyor ve Lucius Malfoy'un yatak odası olduğunu düŐündüĐüm yerde oturuyorum. Gerçekten sormana gerek var mı?"

Harry mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Bunun garip görünebileceğini görebiliyorum, ama-"

Ellerini serbest bıraktı ve volta atmaya başladı. "Neler oluyor? Sen neden buradasın? Hogwarts'ın

Saldırı mı?"

"Öyleydi," dedi çok yavaşça. Koluna hafifçe bastırarak volta atmasını durdurdu. "Ama şimdi her şey kontrol altında."

Biraz rahatladı. "Bu iyi," diye kabul etti, başını sallamaya başladı ama sonra vazgeçti. "Peki ben neden buradayım?"

"Kafana bakabilir miyim?"

Saçının arkasına dokunarak yüzünü buruşturdu. "Sanki bir Bludger bana çarpmış gibi hissediyorum."

Onu bir sedirin yanına götürerek arkasını dönmesini ve oturmasını söyledi. Bunu yaptıktan sonra, tabanda büyükçe bir düğüme gelene kadar kafatasını hafifçe yokladı. Adam çok sert bastırınca kadın acıyla tısladı. "Özür dilerim."

"Lucius Malfoy nasıl oldu da senin onun korumalarını aşmana izin verdi?" diye sordu sessizce, o başka yara bere var mı diye bakmaya devam ederken.

Harry sesli bir şekilde yutkundu. "Komik bir şey

bu." "Bana söylemediğin şey ne, Harry?"

"Henüz her şeyi bilecek kadar iyi olduğundan emin değilim." Başka bir şey bulamayınca parmaklarını geri çekti ve yanına oturdu. "Şu anda önemli olan burada tehlikede olmamanız."

Ona şüpheli bir bakış attı.

"Söz veriyorum." Onun elini tuttu ve sıktı. "Bu konuda bana güvenmek zorundasın."

Bu fikirden pek hoşlanmamıştı ama yine de kabul etti. "Giyinmek istiyorum."

Harry ayağa kalkarak birkaç kapıya baktı, sonra gömme dolap olduğu belli olan bir tanesini açtı... neredeyse yatak odası kadar büyük bir tanesini. "Sanırım burada."

"Kirke'nin pembe dantelli külotu!" Hermione raflar dolusu giysiye baktı, iç çamaşırları ve diğer güzel eşyaların olduğunu tahmin ettiği bürolardan bahsetmeye bile gerek yoktu. "Bunlarla tüm Hogwarts'ı giydirebilirsin."

Harry homurdandı ve, "Muhtemelen senin için bir günde Hogwarts'taki bir yılın toplamından daha fazla harcıyordur," diye mırıldandı.

"Kim?" Ten rengi için mükemmel bir mor tonu olan gece elbisesine bakıyordu.

"Ee, kimse yok." Harry toplanan ayakkabıları ayıklamak için çömeldi. Bir çift spor ayakkabısı kaptı. "Al bakalım."

"Reebok'larım!" Gözlerini kısmıştı. "Reebok'larım neden Lucius Malfoy'un gardırobunda?"

Harry kurbağa yutmuş gibi görünüyordu. "Muggle ayakkabıları için bir fetişi mi var?"

Kaşlarını kaldırdı. "5 beden mi?"

Evet, Harry kesinlikle daha çok Onunla bir dolapta durmaktan başka bir yerde. "Ayaklarının narin olduğunu iddia , değil mi?"

"Şu anda görüşüm bulanık olabilir, Harry, ama Lucius Malfoy'un çok uzun ayakları olduğunu biliyorum."

Harry kollarını kavuşturarak sırttı. "Nereden biliyorsun?"

Şaşkın görünmüyordu, omuz silkti. "Sadece biliyorum." Kaşlarını çattı. "Demek istediğim, ayakları dar, sinirler ve bağlar kemeri neredeyse hatasız yapıyor, ayak parmakları parlatılmış tırnaklarla mükemmel ve..." Sözünü kesti, şok yüzünde belirdi. "Aman Tanrım! Bunu nasıl bilebilirim?" Harry,

"Sana söylesem bile bana inanmazsın," diye yakındı.

"Dene beni." Yine titriyordu.

"Bana bir şey fırlatmayacağına söz verir

misin?" "Neden atayım-"

"Sadece söz ver!"

"Peki," diye homurdandı. "Söz veriyorum."

Harry'nin Hermione'nin ona bir şey fırlatması konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ona Lucius'la evli olduğunu söyler söylemez, hemen bayıldı.

Lucius, Harry'nin yüzünü buruşturarak kapıyı kapatmasını izledi. "Anladığım kadarıyla işler beklediğin gibi gitmemiş. Öngörülen?"

"Bu yüzyılın en yetersiz ifadesi." Harry yüzünü sildi. "Korkarım o... şey, o..."

Severus, "Laf kalabalığı hiçbir zaman senin güçlü yönün olmadı," diye takıldı ve Harry'nin ters ters bakmasına neden oldu.

"Kapa çeneni, sen." Harry Lucius'a döndü. "Ayakkabılar hakkında açıklama yapmak zorunda kaldığımda bayıldı."

"Ayakkabıların onu çılgına çevireceğini fark etmemiştim," dedi Lucius homurdanarak. Hepsi onun odasında toplanmıştı.

Özel çalışma odası, bu yüzden kenar bara doğru yürüdü ve kendine sağlıklı bir doz porto şarabı doldurdu. Bir yudumda yuttu.

"Davranışların genellikle bundan daha iyidir," dedi Severus. Kendisine de aynı şarabı içmeden önce yorum yaptı. Ayrıca iki bardak daha doldurup Draco ve Harry'ye uzattı.

Lucius, "Görgü kurallarım bu noktada beni en az endişelendiren şey," diye homurdandı. Deri bir berjer koltuğa çöktü ve gözlerini çıtırdayan ateşe dikti.

"Asıl endişen ne o zaman?" Harry'nin sesi içkiyi yuttuktan sonra bulanıklaşmıştı.

Lucius başparmağının ucunu alt dudağında gezdirdi. "Neden ilk etapta merdivenin üzerindeydi? "Neden büyüü kullanarak kitaplardan herhangi birini geri almadı?

Ulaşmak mı?" Hayal kırıklığı içinde gözlerini kapadı. "Ve Merlin aşkına, nasıl düştü?"

"Bölgede kapsamlı bir arama yapıldı mı?" Severus sordu.

"bölümü kontrol ettim. Sadece sağlık ve biyoloji vardı. Oradaki kitapların hiçbirinde zararlı bir şey yok. Kara büyü da yok," diye önerdi Draco.

"Orada yatarken çok kırılgan ve çökmüş görünüyordu," diye fısıldadı Lucius kimseye. Titreyen bir nefes aldı.

Severus ve Harry birbirlerine acıyarak baktılar.

Gergin ortamdan rahatsız olduğu her halinden belli olan Draco ayağa kalkarak babasının omzuna bir el koydu. "Eve gitmem gerek baba. Ellie rahatsız bu günlerde."

Lucius dalgın dalgın başını sallayarak Draco'nun elini okşadı. "İkinizden birinin ihtiyacı olan bir şey olursa bana haber verin."

Draco Severus ve Harry'yle vedalaştıktan sonra ortadan kayboldu.

Severus Harry'yi kenara çekti ve alçak sesle konuştu. "İçinde Son olayların ışığında, Hermione çevresine alışana kadar burada kalmanızın ihtiyatlı olacağını düşünüyorum. durum."

Harry inledi. "Bunun günler alabileceğini biliyorsun. Haftalar, Hatta." Alnını Severus'un göğsüne yasladı. "Uyuyamayacağım."

Harry'nin asi saçlarına bir öpücük konduran Severus, "Ben de seni özleyeceğim, velet," diye mırıldandı. Doğruldu ve başını sallayarak Lucius'u işaret etti. "Onun da uyuyacağından şüpheliyim."

"Pek olası değil," diye kabul etti Harry. Derin bir iç çekti. "Peki. Ben kalacağım. Ayrıca, Lucius'un etrafında olmak onu çılgına çevirecektir. Beni de öyle yapacağını biliyorum."

"Bu kadar yanak yeter!" Severus eğilerek Harry'yi öptü durgun bir şekilde. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver." Lucius'a veda etmedi.

Severus ortadan kaybolduktan sonra, Harry neredeyse katatonik olan Lucius'un yanına oturdu. "Garip bir nedenden ötürü senin ayaklarını hatırlıyor."

Bu bir tepkiye neden oldu. "Pardon?" Lucius yavaşça gözlerini kırptırdı, sisinden çıkıyordu. "Ayaklarım mı?" Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. "her zaman oldukça etkilenmiştir. İlk başta rahatsız ediciydi." Kaşlarını çatı. "Benimle evli olduğunu hatırlayamıyorsa, ayaklarımı nasıl hatırlıyor?"

Harry yorgunluktan yüzünü ovuşturdu. "Sanırım bazı şeyler anılarını tetikleyecek." Bir an durakladı. "Bir Şifacı tarafından görüldü mü?"

Lucius ona aptalmış gibi baktı. "Tabii ki .
St Mungos'tan gelen kişi beyin sarsıntısı geçirdiğini ama onun dışında iyi olması gerektiğini söyledi." Gözlerini kısmıştı.
"Neden?"

"İster önsezi deyin, ama Hermione'yi çok iyi incelediklerini sanmıyorum. Madam Pomfrey'i çağırabilir miyim?
ona bir bakar mısın? Hermione'nin ona nedenlerini sorgulamayacak kadar güveneceğini düşünüyorum."

Lucius elini salladı. "Yapman gerekeni yap."

Hermione'yi her kim dürtüyorsa
Devam ederlerse pişman olacaktı. Dürtme onun inlemesiyle durmayınca, beceriksizce bir kahkaha attı. "Dur! Gıdıklanıyorum!"

"Günaydın Bayan Malfoy."

Hermione yabancı bir isim duyunca irkildi. "Ben Hermione Granger." Tek gözünü açtı ve rahatladı
Poppy Pomfrey'i görünce biraz şaşırdı. Diğer gözünü de açtıktan sonra şaşkınlık dolu nefesini tutmak zorunda kaldı.
Madam Pomfrey onun üzerine eğilmiş, örtülerle uğraşıyordu.
Hermione'nin revir başhemşiresini son gördüğü zamankinden çok daha yaşlı görünüyordu. "Madam Pomfrey?"
gıcırdadı.

"Bana Poppy de. Seni yıllardır iyileştiremedim." Asasını önce Hermione'nin başında, sonra da vücudunun geri kalanında yavaşça salladı. "Çok kötü bir gün geçirdin.
Dökülme."

Oh, Tanrım. Oh, Merlin! Hermione hiperventilasyon geçirecekti.

"Sus, çocuğum! Sana zarar vermeyeceğim," diye yatıştırdı Pomfrey. "Yaralarının boyutunu öğrenmem gerekiyor."

Hermione arkasına yaslandı, olabildiğince hareketsiz kalmaya çalıştı ve çığlık atmamak için dudaklarını ısırdı. O hiçbir zaman

Çatışmaların en yoğun olduğu zamanlarda bile panik atak geçiriyordu ama başı fena halde ağrıyordu. Pomfrey'in gıdıklama sesleri ve başını sallaması işe yaramadı.

Yaşlı cadıların gözleri büyüdüğünde Hermione neredeyse kendini kaybediyordu. "Ne?" diye sordu.

"Sadece rahatla, canım. Sana baş ağrına iyi gelecek bir tentürdiyot hazırlayacağım." Bununla birlikte Madam Pomfrey hızla odadan çıktı.

Hermione şaşkınlıkla kapıya baktı. Yatak başlığına yaslanıp ağrısını biraz hafifletmek için şakaklarını ovuşturdu. "Bu daha da kötüleşecek, bunu söyleyebilirim."

Pomfrey yatak odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattığı anda Lucius volta atmayı bıraktı. "Eee?"

Poppy gergin bir tavırla göğsünü sıvazladı. "Onun bir Bay Malfoy. Beyninde herhangi bir şişme olmadığı için şanslı."

Lucius belirgin bir şekilde soluyarak yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı. "Yüce Tanrım."

"Beni endişelendiren birkaç şey var," diye devam etti kadın, onun yanına oturarak. "Görünüşe göre, senin

Bay Potter da bana yaralanma nedeniyle hafıza kaybı yaşadığını söyledi."

"İngilizce konuş Pomfrey, yoksa seni dışarı atarım!"

"Dilini tut Malfoy! O zaman da senden korkmuyordum, şimdi de korkmuyorum."

"Peki," . "Lütfen açıkla o zaman."

Bir an için ona baktı. "Retrograd amnezi, bir zamanlar sahip olduğunuz bir hafızayı kaybetmeniz anlamına gelir. Sanki birisi geçmişinizin bir kısmını silmiş gibidir; kazadan önceki olaylara anılarınızı kaybetmişsinizdir. Bazı kişiler için hafıza kaybı sadece bir dakika veya birkaç saniyeyi kapsayabilir, ancak diğerleri için retrograd amnezi daha uzun etkileyebilir. Genel olarak, kafa travması ne kadar önemliyse, hafıza kaybı da o kadar büyük olur."

"Hayatının altı yılını kaybetti!" Sesi garip bir şekilde gözyaşlarının eşliğinde. "Benimle evli olduğundan bile haberi yok."

"Bundan korkuyordum," dedi, kırıcı olmadan. "İnsanlar kafa travmalarını atlattıkça, uzun süreli anılar geri gelme eğilimindedir." Adamın gözlerindeki umut parıltısı karşısında yüzünü buruşturdu.

"Bununla birlikte, anılar bir yapbozun parçaları gibi geri dönme eğilimindedir - rastgele sırayla geri dönen parçalar ve parçalar. Güçlü duygular bir ya da birkaç anıyı tetikleyebilir. O sırada duyguların ne kadar derin hissedildiğini. Uyku önemlidir, özellikle de şimdi."

Kaşlarını çattı. "Neden şimdi?"

Bakışlarında büyük bir belirsizlikle Lucius'un elini tuttu. "Çünkü Hermione hamile."

Bölüm 2

Bu hikayeyi beğenmenize sevindim! Olağan feragatname: JK Rowling her şeyin sahibi ve tüm kazanıyor. Ben yapmıyorum, bu yüzden Aslında çalışmak zorundasın.

Kahve.

Evet, *sert* bir fincan kahve. Çay güçlendirici olsa da beynini saran sisi dağıtamazdı. Belki espresso bile. Evet, bu daha iyi olurdu. Hermione'nin net düşünebilmesi için kafeine ihtiyacı vardı.

Lucius Malfoy'un yatağında uyanmasının üzerinden bir hafta geçmişti. Hayır, Harry'nin ona söylediklerine inanacak olursa, *onların* yatağı. Ve sırf en iyi arkadaşı Bunun gerçek olduğunu belirtmesi yutkunmasını kolaylaştırmamıştı. Başkaları da -özellikle Lucius- onunla konuşmaya çalışmış, ama o sadece Harry'nin yanına gelmesine izin vermişti. Önceki akşam arkadaşı gözlerinde büyük bir acıma duygusuyla ona baktığında artık bunu kaldıramamıştı. ve o zamana kadar kaldığı odayı terk etti.

Şimdi, bu kadar aceleci davranmamış olmayı diliyordu.

Koridorda dikkatle ilerlerken her şey yabancıydı, ancak koridorun tepesinde dengesini yeniden sağlamak için durdu. dolambaçlı merdivenin ilk basamağına ayak basmadan önce, eliyle tırabzanı ölümüne kavradı. Zihni hâlâ bulanıktı ve bu durum başının dönmesine neden oluyordu, ancak ara sıra bilincinden görüntüler geçiyordu.

Özellikle tehditkâr görünmeseler de, onu iyimserlikle de doldurmadılar.

Duvardaki büyük dikdörtgen aynanın önünden geçerken inleyerek aşağıya ulaştı.

Kocasının önerdiği gibi, bir gece önce bir uyku iksiri alması gerektiğini düşünüyordu. O da

ilk başta inandığından altı yaş daha büyük olduğu gerçeğini kabul etti. Kanıtlar etrafındaydı ve eğer bir şey varsa, tüm bu durum hakkında pragmatikti. Harry bile daha yaşlı görünüyordu. Draco'yu gördüğü kısa anlara bakılırsa o da olgunlaşmıştı. Lucius hâlâ her zaman olduğu gibi nazik bir saf kan gibiydi ve içten içe onun haince bir şey yapıp yapmadığını merak ediyordu.

Kendini hep genç tutmak için Kara büyü anlaşması yapmıştı. Hiç yaşlanmamış gibi görünen birkaç Muggle ünlüsünü biliyordu, bu yüzden Lucius'un sonsuza dek taze görünmek için her türlü yola erişimi olabileceğini düşündü.

Yansımasını incelemek için durakladığında yüzünü buruşturdu. Gözlerinin etrafındaki narin cilt gergindi, kaz ayaklarının başlangıcına dair en ufak işaret bile artık daha yaşlı olduğunun bir kanıtıydı ve alt kirpiklerini çevreleyen koyu halkalar huzursuz bir uykunun göstergesiydi.

Başını sallayarak koridorda ilerlemeye devam etti, Bir ev elfine mutfağın yerini sormak zorunda kalmayacağını umuyordu. Şans eseri, resmi yemek alanına benzeyen bir odayla karşılaştı. O

Bir tanesini açıp, aşçılıkla çevrili yıpranmış bir masa ve sandalyelerin rahatlığını bulana kadar oraya açılan tüm kapıları kontrol etti. Rahat bir nefes aldı ve kahve yapmak için kullanılabilecek herhangi bir şey aradı.

Kafası meşgul olduğu için mutfak kapısının açıldığını duymadı. Bir sarışın parıltısı ve erkeksi bir el

Sol omzuna sertçe şaşkın bir çığlık attı.

"Tanrım, berbat görünüyorsun Granger," dedi büyücü. Draco sırtarak ve hızlıca omzunu sıkarak onu onurlandırdı, sonra da onu bırakıp ilerledi ve rahatça masaya oturdu.

Titremesini durdurmak için ağzını kapatarak, Malfoy'un bir fincan çay getirmesini ve masaya bırakılmış olan *Gelecek Postası*'nı incelerken onu yudumlamaya başlamasını izledi.

Draco-kanlı-Malfoy.

Geçen hafta boyunca onu birkaç kez görmüş olmasına rağmen, mutfağında, ona küfürler savurmadan, birkaç metre uzağında durmak hâlâ gerçeküstü bir şeydi.

Onun kendisine odaklanmış incelemesini yakaladı ve homurdandı. "Sorun nedir? Babam dün gece seni yine geç saatlere kadar 'Malikânenin Efendisi' oyununu mu oynattı?"

Evet, gerçekten de çok gerçeküstü. "Erm..." *Kendine gel, Granger! Şu anda zayıflık gösteremezsin, özellikle de gelinciğin önünde.* "Ben... yani..."

"Bana detayları anlatma." Mükemmel bir kaşını kaldırdı ve gazete okumaya geri döndü. "İkinizi daha önce yeterince dinledim."

Artık resmileşmişti. Bir Zaman Döndürücü ile kaza geçirmişti. Evet, buydu. En azından tek açıklaması buydu. ağrıyan zihni o anda kabul edebilirdi. Kendisinden önce enstrümanla oynamış olmalıydı.

Draco'nun gerçekte olduğu alternatif bir gerçekliğe

Bir arkadaşı vardı, bir Ölüm Yiyen'le evliydi ve herkes çok iyi anlaşıyordu.

Bu, ya da Voldemort sonunda kazanmıştı ve onlar Onu ele geçirmişler, kendileri gibi düşünmesi için beynini yıkamışlardı.

Boğazını temizleyerek, duruşunu düzeltti. yorumuyla yaşadığı şoktan ya da ona karşı her zaman acımasız olduğunu hatırladığı Slytherin'in sergilediği aşinalık duygusundan ziyade, biraz normallik ve edep görüntüsü verme çabası. "Öyle bir şey hatırlamıyorum," diye cevap verdi ilkelce.

Draco hızla döndü ve gözlerini ona dikti. "Hâlâ hatırlamıyorsun..." Kız başını sallayınca sözünü kesti. "Merlin, özür dilerim!" Ayağa kalktı ve ona doğru ilerledi ama kız ondan uzaklaştı.

"Lütfen yapma!" diye neredeyse yalvarıyordu. "Bana dokunma."

Yavaşça başını salladı ve kendi koltuğuna dönerek eliyle karşı taraftaki koltuğa oturmasını işaret etti. Masa her ikisini de rahat ettirecek kadar büyüktü. Elini salladı ve dumanı tüten bir fincan çay önünde belirdi.

"Babam iyileştiğini söyledi," diye söze başladı Draco usulca. "Hâlâ kendine gelemediğini fark etmemiştim. anılar."

Titreyen parmaklarını sıcak fincana doladı ve tereddütlü bir yudum aldı. boğazında bir daralma hissetti. "Çay için teşekkür ederim," diye mırıldanarak onun sorulmamış sorusunu geçiştirdi.

"Potter sana ne söyledi?"

Fincanı yere bıraktıktan sonra ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Fazla değil. Sanırım bana söyleyeceğinden korkuyor.

beni uçuruma sürükleyecek bir şey."

Draco şaşkınlıkla dudaklarını inceltti. "Bana şu andan itibaren gerçek olarak ne bildiğini söyle."

Onun ses tonuna sinirlendi. "Son savaştan bu yana beş yıl geçtiğini. Lucius Malfoy'la evli olduğumu." Kız Bunun ardından sesli bir şekilde yutkundu. "Harry'nin bakış açısına göre, Lucius beni şımartıyormuş gibi görünüyor-"

"Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldandı Draco.

Sarışın büyücüye ters ters bakarak devam etti. "Bu Dumbledore vefat etti." Bunun üzerine dudağını ısırıp ve gözyaşlarının akmasını istedi.

Draco kaşlarını çatarak dikkatle, "Potter sana Müdür'ün nasıl öldüğünü anlattı mı?" diye sordu.

"Hayır." Oh Tanrım. Profesör Dumbledore'un ölümünün ardında korkunç bir şey olmalıydı, eğer Harry ona durumu anlatmadıysa -gerçekten pek bir şey anlayacak ruh halinde olduğundan değil-. Belki Draco, Harry'nin olmadığı yerde açık sözlü olabilirdi. "Ne oldu? ne oldu?"

Draco gerçekten de gergin görünüyordu ve onun önünde yaşlanıyor gibiydi. "Bunu öğrenmeye henüz hazır olduğunu sanmıyorum."

Başında ağrı kalıntısı olabilirdi, ama tüm dengelim becerilerini etkiledi. "Bununla bir ilgin vardı, değil ?" Yavaşça ayağa kalktı ve geri çekildi. Malfoy'un yüzünde bir acı ifadesi belirdi ve Malfoy irkildi.

Draco sessizce, "Bence Potter'la tekrar konuşmalısın," diye önerdi.

"Belki de yapmalısın-"

Söylemek üzere olduğu her şey, beynine endişe verici bir hızla saldıran ani ve yoğun görüntüler arasında kayboldu.

Dumbledore'un cenazesi. Harry beyaz mermer mezara metanetle bakarken, o ağırlarken Ron ona sarılmıştı. Harry'nin itirafına göre, Draco Müdür'ü silahsızlandırmış olsa da, Dumbledore'u aşağı gönderen o korkunç laneti aslında Snape yapmıştı. Bütün yazı, Dumbledore'un ölümünden sonra ihtiyaç duyacakları şeyleri toplayarak geçirmişlerdi. Hortkulukları aramak için yola çıkmışlardı. Ailesini zorlayarak...

Kendi çılgınlıkları onu kendine getirdi ve Draco'nun kolları onu tamamen çökmekten kurtardı. "Benim ebeveynler," diye . "Ne yaptım ben?"

"Winky!" Draco seslendi.

Sol taraflarında hemen bir çay havlusuna sarınmış bir ev cini belirdi. "Evet, genç efendi?"

"Babamı getirin!"

Yaratık eğildi ve gözden kayboldu. Hermione dedi ki giyinik ev-elfleri olduğu gerçeğine hiçbir şey malikane hakkında. zihninin az önce ortaya çıkardığı şeyi sindirmeye çalışıyordu.

Çok geçmeden Lucius Malfoy'un heybetli figürü kapıdan hışımla girdi ve onun öfkelendiğini görmek için dahi olmaya gerek yoktu. "Bunun anlamı ne?"

Draco ellerini Hermione'nin bacaklarının altına ve sırtına kaydırđı, hafif formunu aldı ve onu babasına getirdi. "Sanırım bir Şey hatırladı." Ses tonu Lucius'a bu anının pek de hoş olmadığını söylüyordu.

Lucius direnmeyen karısını kucakladı ve oğluna minnettarlıkla başını salladı. Draco da aynı duygularla karşılık verdi ve ortadan kayboldu. En yakın sandalyeye oturan Lucius Hermione dik bir pozisyona geçti ve yanağını okşadı, hem fiziksel hem de zihinsel sağlığının durumu konusunda açıkça endiŐeliydi.

"AŞkım? Beni duyabiliyor

musun?" Yanıt gelmedi.

Onu kendine çekti ve başını onunkine yasladı. "Lütfen, Hermione."

Karışık duyularından süzülen hoş bir koku derin derin içine çekmesine neden oldu. Aynı zamanda zihninin gözünden geçip giden ve hırpalanmıŐ ruhunu yatıŐtıran hoş anıları da beraberinde getirdi.

"Siz, Lucius Abraxas Malfoy, Hermione Jean Granger'ı sevgili eŐiniz olarak kabul ediyor musunuz?"

" Bunu yapmamı engelleyecek birini görmek isterim." Toplanan insanlardan sevinç çığlıkları duyuldu.

*Geç saatlere kadar dans. Tebrikler.
çok sayıda arkadaş ve . Egzotik bir yer,
baharatlar ve ılık esintilerle dolu. Mum ışığıyla aydınlatılmıŐ,
saten çarŐafllı, davetkâr görünen ve hissettiren bir yatak odası.*

" Güzel olduğunu biliyordum, karıcığım," diye mırıldandı Lucius, onun elini tutup yatağa doğru çekti. "Ama sen bu gece gerçekten muhteŐemsin." O Őehvetli ağzı

parmaklarını kızın buklelerine geçirdi ve onu yıkıcı öpücüğü için yerinde tuttu.

Sadece resmi kıyafetlerini çıkarıp bir şeyler yapmak için ayrıldı. onun için de aynısını yaptı. Sonra örtüleri geri çekti ve yatağa oturdu, bacaklarının arasına yerleştirdi, ellerini kalçalarına koydu. Başparmakları teninde nazik daireler çizdi ve hoşgörülle gülümsedi. Uzanarak, dudaklarını bir kez daha onunkilere bastırmak için nazikçe aşağı indirdi.

Kız da coşkuyla karşılık verdi ve adam elini yavaşça saçlarından omurgasına ve sırtına doğru kaydırды. Diğer eli ustalıklı belini kavrayarak hafif bedenini sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kucağına oturması için yukarı çekti.

Lucius kızın alt dudağını ısırdı ve ıslak göbeğini sertleşmiş gövdesine dayadığında kızın ağzının içine doğru inledi. Lucius arkasına yaslanıp onu sıcak bedeninin üzerine , ham duygular havaya nüfuz etti.

Kokusu, sandal ağacı ile yağmurdan hemen önceki yağmur yüklü hava gibi anlaşılması zor bir şeyin sarhoş edici bir karışımıydı.

Fırtına. Bu onu doldurdu, bakışları tamamen sahiplenici olan altındaki adama duyduğu özlemle sızlattı.

" Karım," diye nefes aldı.

"Karım," diye tekrarladı, sesi emin değildi.

Lucius onun altında hareketsiz kaldı, nefes almaya bile cesaret edemiyordu. "Hermione?"

Yavaşça dönüp, yeni ortaya çıkan anılarında kendisine bu kadar yakından dokunmuş olan adama baktı. Gözlerinin altında, az ya da hiç uyumadığının kanıtı olan koyu halkalar vardı. Saçları hâlâ uzun ve ipeksi olsa da, dağınık ve dağınık bir görünüme sahipti.

bu. Onda hâlâ, hiçbir zaman azalmayacağını tahmin ettiği bir kendini beğenmişlik havası vardı ama bu hava, genellikle onu çağrıştıran kibirle bezeli değildi. Şimdi sadece endişe ve o anda üzerinde durmamayı tercih ettiği bir duygu vardı.

"Ne oldu?"

Lucius'un ona dokunmak istediği belliydi ama bundan kaçındı, Lucius da buna minnettar oldu. "Sanırım Draco'yla konuşurken başka bir anın kendini gösterdi. biliniyor."

Sessizce başını salladı ve kendini onun kucağından çekti, Elinden Ölüm Yiyen'den gelen boğuk iniltiyi kabul etmeyi reddetti. Başka bir sandalyeye oturdu ve yüzünü ellerinin arasına alarak derin bir iç çekti. "Harry'nin anlattıklarından daha fazlasını bilmem gerek.

Ben." Lucius'a bakmak için başını kaldırdı. "Sorularıma dürüstçe cevap verecek misin?"

Suskun bakışı rahatlatıcı değildi. "Bu şartlar altında bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Lanet olası koşullara lanet olsun, Malfoy!" diye bağırdı. "Az önce sana yakinken başka bir anım tetiklendi ve nedenini bilmek istiyorum!"

"Yaptın mı?"

"kaçmayı bırak."

"Ben değilim. Sadece buna neyin sebep olduğunu merak ediyordum." Surat asacakmış gibi görünüyordu.

"Sanırım o..." Her ne kadar hoş olsa da, bu anıdan son derece rahatsız olduğunu hissetti. "Senin kokun

saç."

Platin tellere dokundu. "Buna her zaman hayran olmuşsundur."

Oh, evet... evet, öyleydi. Ama bunu ona asla itiraf etmeyecekti. İfadesini doğrulamak ya da reddetmek yerine, "Ee? Sorularıma cevap verecek misin?" diye devam etti.

Zarif parmağıyla masanın ahşap yüzeyine düşünceli düşünceli vurdu. "Bir şartla."

Hermione zihinsel olarak inledi. Elbette itaat etmesi için koşullar koyacaktı. Ne de olsa o bir Slytherin'di. "Peki bu ne?"

"Yatağımda uyuyamamaktan yoruldum. Odama dönmek istiyorum." Ona sert bir bakış attı. "sen varken."

Boğazının arkasında safra yükseldi. "Çok erken," diye fısıldadı.

"Benim yanımda vakit geçirmeyi reddedersen bana asla alışamayacaksın," diye sertçe çıkıştı.

Piç kurusu! Nasıl olmuştu da bu kibirli herifle evlenmişti? Ama hepsi buydu, değil mi? Bilmiyordu. Harry'yi sevmesine rağmen, Harry onu en ufak bir baskıda kırılacak narin bir vazoymuş gibi şımartıyordu.

Şu anda ihtiyacı olan şey bu değildi ve bunu kabul etmekten ne kadar nefret etse de, Lucius durumu değerlendirirken haklıydı. Geçen hafta boyunca, selamlaşmak ya da sağlığıyla ilgili sorular sormak dışında ona eşlik etmeyi reddetmişti.

Eğer o

cevaplar istiyorsa, onun oyununu oynamak zorundaydı.

"Bana doğruyu söyleyeceğine söz veriyor musun?" diye homurdandı, kollarını meydan okurcasına kavuşturdu.

Başını salladı, ama dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. "Bana önceden Veritaserum vermene bile izin vereceğim."

Bunu hiç beklemiyordu. "Ne kadar da Slytherine yakışmayan bir davranış, Malfoy."

"Lucius," dedi usulca. "Bana Lucius de."

Bunun onun için önemli olduğunu görebiliyordu ve neden bu kadar önemli olduğunu bilmek bile istemiyordu. "Lucius," diye kabul etti.

Sanki adının diline dolanmasından son derece hoşnutmuş gibi gerçekten çapkınca bir gülümseme takındığında, hoşlanmamakla hiçbir ilgisi olmayan bir ürpertinin omurgasında dolaştığını hissetti.

Aslında tam tersi.

"Malfoy? Hermione..." Harry çalışma odasında Lucius'un yanında oturan en iyi arkadaşını görünce durdu. "...olması gereken yerde değil."

Lucius, "Tam tersine, Bay Potter," diye mırıldandı. "*Karım* tam da olması gerektiği yerde."

Harry Hermione'ye baktı. Hermione ona küçük bir gülümseme okuduğu kitaba dönünce Harry dikkatini Lucius'a çevirdi. "Açıklamak ister misin?"

"Potter'la yalnız konuşmamın bir sakıncası var mı?" Lucius oturduğu yerden kalkarken Hermione'ye sordu.

Gözlerini kısmıştı. "Henüz bilmek istemediğim bir şey mi?"

Lucius bakışlarını önce Harry'ye, sonra tekrar ona çevirdi. "Kesinlikle."

"Eninde sonunda bana söyleyecek misin?"

"Sana karşı tamamen dürüst olacağıma söz vermedim mi?"

"Evet, ama geçmişteki davranışların hakkında bildiklerime dayanarak, bundan kurtulmanın bir yolunu bulabilirsin."

Malfoy burnunu çekti. "Beni yaraladınız, madam."

Kitabına dönerek, "Pek olası değil," diye mırıldandı.

Lucius'un gözlerinde parlayan görmedi, ama Harry gördü. "Bir dakika içinde döneceğim, Hermione."

Lucius'un peşinden koridora çıktı ve kabul salonuna girene kadar koridorda ilerledi. "Ne oldu?"

Lucius kanepenin minderlerine gömüldü. "Ben Bu sabah mutfağa çağrıldığında Hermione'yi bayılmak üzereyken buldu. Görünüşe göre, o ve Draco bazı *şeyleri* tartıştık. Bazı anılar da kendilerini belli etti."

"Merlin'in saçmalıkları." Harry inledi ve ellerini sürekli dağınık olan saçlarında gezdirdi. "Ne biliyor ki? Ron'la olanları biliyor mu? Ve neden çalışma odasında seninle oturuyordu? Artık seninle evli olduğunu hatırlıyor mu?"

Sarışın büyücü kızgınlıkla kaşlarını çattı. "Severus'u çapraz sorguya çeken Wizengamot gibi konuşuyorsun."

sorular." Harry diğ er tarafına oturup ona beklenti dolu bir bakış attığında Lucius gözlerini devirdi. "Draco'nun bana anlattığı ve onun da doğruladığı kadarıyla Hermione, Dumbledore'un ölümünü çevreleyen koşulları biliyor."

"Lanet olsun!"

"Mmmh, oldukça. Ayrıca ailesini Obliviating'i ve düğünümüzün bazı bölümlerini de hatırlıyor."

Harry bu son üzerine kaşlarını kaldırdı. "*Bu* anıyı neyin tetiklediğini bilmek istiyor muyum?"

"Görgüsüz herif," diye tısladı Lucius. "Bana saçımın kokusundan olduğunu söyledi."

Harry homurdanarak sıırttı. "Her zaman senin saçlarınla meşgul ."

"Fark ettim." Lucius öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı, başı öne . "başka bir sorun var, Yine de." Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Sana söyleyeceklerimi çok gizli tutacaksın, Potter." Döndü ve Harry'ye sert bir bakış attı. "Anlaşıldı mı?"

Harry omurgasını tırmalayan bu duygudan hoşlanmamıştı, ama yine de başını salladı.

"Madam Pomfrey'in muayenesi Hermione'nin hamile olduğunu ortaya çıkardı."

Sezgilerine lanet olsun, Harry haklıydı. "Kahretsin." O çenesini ovuşturdu. "Ve onun hiçbir fikri yok." Başını kanepenin arkasına yaslayarak yüksek sesle inledi. "Eğer ona söylemezsen, seni asla affetmez."

Cevap gelmeyince Harry döndü ve Lucius'un yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle uzaklara baktığını gördü. O da Hermione'nin şu anki ruh haliyle bile bilmeye hakkı olduğu fikrini pekiştirmek için düşündü ama Lucius'un bariz endişesi onu bariz olanı söylemekten alıkoydu. Harry, iş başa düşerse, Lucius'un bu fikirden kesinlikle nefret etmesine rağmen ona kendisi söyleyecekti.

"Bir şişe Veritaserum'a ihtiyacım var," dedi Lucius sessizce, duruşu hiç değişmeden.

"Ne için?"

Lucius dönüp ona kızgın bir bakış attı. "Hermione'ye bunu benim üzerimde kullanabileceğine dair söz verdim."

Harry başını salladı. "Bu, hoşuna gittiğini fark ettiği bir oyun için mi? Boş ver, *gerçekten* nedenini bilmek istemiyorum. "

"Senin neslin için ağlıyorum, Potter," dedi Lucius alaycı bir tavırla. Ayağa kalktı ve yeleğini düzeltti. "İksire ihtiyacım boş bir zevk anı için değil, sen embesil."

"Davana yardımcı olmuyorsun,

Malfoy." "Peki. Severus'a sorarım o

zaman."

"Onunla aramızda bir bağ olduğunun farkındasın ve onun da sana aynı soruları soracağını biliyorsun."

Lucius ona bilmiş bilmiş sırıttı. "İşte burada yanılıyorsunuz, Bay Potter. Severus bir Slytherin ve bu nedenle iksire olan ihtiyacımın nedenlerini ve niçinlerini zaten biliyor."

"Lanet olsun."

"Aynen öyle." Sarışın kapıya doğru ilerledi ve duraklayarak açtı. "Unutma, Potter. O bilemez. Henüz değil." Çıktı ve kapıyı sessizce kapattı.

Harry onun ardından bakakaldı. Malfoy' haklı olduğunu umuyordu, yoksa elinde çok sinirli bir cadı olacaktı... onu sevdiğini hatırlamayan bir cadı.

Lucius o akşamın ilerleyen saatlerinde Hermione'ye, "Yorgunsun, aşkım," diye mırıldandı.

Elinin tersiyle gözlerini ovuşturdu. "Sanırım gün elimden kaçtı." Pencereden dışarı, karanlığa baktı ve şakağına dokunduğunda yüzünü buruşturdu.

"Kendini fazla yoruyorsun." Elini uzattı, onun elini tutmasını umuyor ve için dua ediyordu. "Yatağa gel."

Kızın son derece gergin olduğunu anlayabiliyordu ama tipik bir cesur Gryffindor gibi küçük elini onunkinin içine soktu. Ayağa kalktığında, ellerini kalçalarına koyarak kollarına koyarken onu sabit tuttu. Çok yaklaşmışlardı. Sadece birkaç santim daha sonra tamamen onun kucağında olacaktı ve ah, ona bir kez sarılmayı nasıl da arzuluyordu. Başını kaldırıp adamın gözlerinin içine bakarken o da bunu hissetmiş olmalıydı.

"Teşekkür ," diye fısıldadı.

Ona yumuşak bir gülümseme vererek, kendini tutamayarak öne doğru eğildi ve alına bir öpücük kondurdu. "Senin için her şeyi yaparım."

Onun nefes nefese iç çekişini duymak ruhuna bir merhem gibi geldi ve daha fazlasını istedi. Yavaşça, ona direnmesi için bir şans vererek

onu kollarının çemberine çekti, bir eli yumuşakça
Biri ensesini okşarken diğeri onu belinden sabit tutuyordu.
Kızın bu temasa izin vermesinden memnun olduğunu itiraf
etmek zorundaydı ama kız sonunda gevşeyip kucaklamaya
karşılık vererek başını göğsüne yasladığında nabzı hızlandı.

"Neden bilmiyorum ama bunu seninle yapmaktan gerçekten
hoşlanıyorum," dedi, sesi uykuluydu.

Kalın kalın yutkundu. "Ben de bundan oldukça hoşlanıyorum."
Kafatasının etrafındaki hassasiyete dikkat ederek başını
nazikçe onunkine dokundurdu. "Sık sık şımartılırdık."

"yle mi?" Evet, sesi kesinlikle ayakta uyuyacakmış gibi
geliyordu.

"Kapsamlı bir şekilde." Kendi kendine gülümsedi. "Evlilik
Yönetmeliği yürürlüğe girmeden önce çok dedikodu
ıkardığımızı söyleyebilirim.
etkisi." Sözler ağzından çıkar çıkmaz kadının kaskatı
kesildiğini hissetti ve yoldan çıkmış diline Hades'e kadar
lanet okudu.

Kadın ondan uzaklaşıp kendini korumak için kollarını kendine
doladığında, hiç de erkekçe olmayan bir şekilde sızlanmak istedi.
"Evlilik Yönetmeliği mi?"

"Hermione, açıklamama izin vermelisin. Savaştan sonra-"

"şu anda bunu yapamam," diye inledi, boğazına bir hıçkırık
takıldı. "Ben sadece..." O iri kahverengi gözleriyle ona
yalvardı.

Birden fazla yönden hayal kırıklığına uğramıştı ve öfkesinin
alevlendiğini hissetti. "Bunu bir noktada tartışmamız
gerekecek."

"Biliyorum," diye mırıldandı. Ağzını kapattı, hasta olmak üzereymiş gibi görünüyordu. "Sabah görüşürüz." Hızla kapıya yöneldi ama adam sesini yükseltince durakladı.

"Anlaşmamızı unutmuş , değil mi *hanımefendi*?" Piçlik ettiğinin farkındaydı ama onu konfor alanının dışına itmezse bu durum kendiliğinden çözülmeyecekti... tıpkı flörtlerinin başında yaptığı gibi.

Onun unutmadığını görebiliyordu ve muhtemelen Daha önceki aceleci anlaşmadan pişmanlık duyuyordu. "Peki, *kocacığım* ." diye tükürdü ona dönüp bakmadan. "Seni göreceğim kısa bir süre." Sonra başını kaldırdı ve ona ters ters baktı. "Ama sıcak bir karşılama beklemeyin."

Lucius onun çalışma odasından çıkışını izledi. Onunla bir kez daha yatma ihtimalini dört gözle beklerken, durumunu göz önünde bulundurarak bu konuyu zorladığı için kendinden nefret ediyordu.

Hermione'nin sözüne inanmalıydı.

Yatak odasının kapısını kapattığı anda, taşaklarını bile büzüştüren buz gibi bir patlama ona saldırdı. Dişler Gevezelik ederek dört direkli devasa yatağa doğru baktı ve onu uyuyormuş gibi yaparken buldu. Rol yaptığını biliyordu, çünkü gerçekten derin bir uykuya daldığında, biraz horlama eğilimi vardı - aşırı değil, sadece biraz bir iki homurtu. Başlangıçta bunu son derece sinir bozucu bulmuştu ama artık onun bir huyu haline gelmişti. zaman içinde takdir etmeyi öğrendim.

Ancak şu anda, elindeki her şeyi kaybetmek üzereydi. Donmaya yenik düşmeden önce sabrı kalmıştı. "Eğer

Bir Soğutma Büyüsü'nün yatağımızda sana katılmamı engelleyeceğini düşünüyorsan, rakibini fena halde yanlış değerlendirmişsin demektir, Madam." Siyah ipek sabahlığını silkti ve bir sandalyenin arkasına yerleştirdi. artan soğukluk. "Kendimi ısıtmak için senin vücudunu kullanacağım."

Ah, evet... tahmin ettiği gibi uyanıktı. Bir gözü açıktı ve ona bakıyordu, diğeri ise yastığa gömülmüştü. "Böyle bir şey yapmayacaksın, Malfoy."

Yatağa yaklaşırken alçak sesle, "Lucius," dedi. Yorganı geri çekti ve onun yanına kaydı. "Verdiğin sözünü tutacak mısın, yoksa hastalığının arkasına saklanıp bundan kaçacak mısın?"

Dişlerini sıktı. "Ne yazık ki ben verdiğim sözleri her zaman tutarım."

"Büyüyü kaldır."

"Ama çok sıcakladım," diye aşırı tatlı bir tonda mırıldandı, sonra kendini yelpazeledi. "Gördün mü? Her tarafım kızardı."

Oh, gördü, . Gerçekten de yayılan, yanaklarını ve göğüslerinin kabarıklığını vurgulayan pembe bir renk vardı. Dilini onları saklayan kumaşın kenarında gezdirmek ve onun bereketli sunduklarından pay almak istedi. Hiç düşünmeden elini köprücük kemiğinin üzerine koydu, parmakları hafifçe tenini okşadı.

"Evet, çok iyi görüyorum," diye mırıldandı. Gezinen parmakları kadının göğüslerinin arasındaki yarığa gitti. "Çok güzel... çok olgun." Aleti hızla doldu, en sevdiği kişiyle en sevdiği aktiviteye çoktan hazırды.

Parmakları hemen onun ellerinin arasında sıkıştı. "Benimle yatabileceğini söyledim Lucius, yatabileceğini değil.

penele beni." Kadın adamın elini .

"Lanet olsun, cadı!" Yorganı kenara itti ve ayağa kalktı, aleti tatmin edilmemiş bir şehvetle ağrıyordu. "Merhamet edin, lütfen!"

Ona çaresiz görünmüş olmalıydı. Kaşlarını sertçe çattı ve ona dikkatle baktı. "Eğer bu gece bazı sorulara cevap verirsen, ben... Ben..."

"Ne bilmek istiyorsun?" diye sordu hızla. Bu noktada, eğer ona dokunursa patlayacaktı.

Dudağını ısırarak biraz daha doğrulup koltuk başlığına yaslandı. "Bunu en başta sormalıydım ama iyileşmeye odaklanmaya çalışıyordum ya da başım çok ağrıyordu." Derin bir nefes aldı. "Ron Weasley'i neden görmedim?" Parmakları kıpırdamadan duramıyordu ve yorganı karıştırdı. "Yani, Harry'yi... ve Draco'yu gördüm, ama Ron'un en azından iyi olduğumu görmeye geleceğini düşünmüştüm." Onun bakışlarını tuttu. "Tartıştık ve artık beni görmek istemiyor mu?"

Tanrım, kızıl saçlı sormak zorunda kalacaktı, değil miydi? Lucius'un ereksiyonu, Hermione'yle yapacağı konuşmayı düşününce tamamen gevşedi. "Bunu özellikle bilmek istediğine emin misin? gerçek mi?"

Titreyerek gülümsedi. "fkeli biri olduğunu biliyorum ve eminim payımıza düşenden çok daha fazla kavga ettik, ama-

"O ld." Merlin, kadının şaşkın ifadesine bakarken kendini on çeşit pi gibi hissetti.

"ld m?" diye fısıldadı. "Nasıl?"

Birdenbire yorulan Lucius yatağa doğru kaydı ve ayak ucuna yakın bir yere oturdu. "Şehre doğru bir savaş vardı. Sonunda," diye mırıldandı. "Bay Weasley ve kardeşi Percy, sanırım, bir koridoru istilacı Ölüm'e karşı koruyorlardı. Yiyenler." Zeus'un saçmalıkları! Bunu ona nasıl söyleyecekti? "Savaşta sertleşmiş suçlularla boy ölçüşemezlerdi. Kalkanları dayanmadı ve... ve..." Boğazını temizledi ve gözlerini kaldırarak yalvarırcasına ona baktı. "Anlamalısın; çok fazla karışıklık vardı ve Draco'yu bulmak için çaresizdim."

Hermione kendi içine kıvrılmış gibiydi. "Onu öldürdün, değil mi?" Gözyaşları kirpiklerinden döküldü.

Lucius o ana kadar kendinden hiç bu kadar nefret etmemişti. "Evet," diye cevap verdi sessizce, inkâr etme zahmetine girmeden.

Sessiz gözyaşları yanaklarından süzülürken elleriyle yorganı sıkmasını izledi, her damla kalbine bir bıçak gibiydi. Titreyen hıçkırıkları bıçağı büktü, ta ki adam ayağa kalkıp yataktan uzaklaşana kadar. "Ne olsun, ben O gün birçok can aldığım için pişmanım. Ama en çok da onu sizden aldığım için pişmanım."

Burnunu çekti ve ona baktı, gözleri boştu. "Karın nerede?"

"Karım mı?" Hermione'nin kendisini hâlâ eşi olarak görmediğini fark etmeden önce bir an için şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Narcissa Karanlık Lord tarafından öldürüldü."

"Ne oldu?"

Onun solgun görünüşünü inceleyen Lucius yavaşça yatağın yanına yaklaştı. "Bunu şimdi konuşmamıza gerek yok, Hermione. Perişan haldesiniz ve bu sizin için iyi olmayabilir-"

Dudaklarını o kadar sert kapattı ki, birbirine bastırdıkları yerden kan tadı geldi.

"Ne için?"

"," diye doğaçlama yaptı.

Ona tuhaf bir bakış attı ama başını salladı. "Kaybınız için üzgünüm," demeyi başardı ama hıçkırıklara boğulmuş bir hıçkırık göğsüne saplandı.

Şansını deneyerek ona çok yakın oturdu ve elini elini onun kalkık dizinin üzerine koydu. Kızın çekilmemesini küçük bir zafer olarak değerlendirdi. "Narcissa Karanlık'a yalan söylemişti.

Harry'yi kurtarmak için. Onun hainliği ortaya çıktığında, o..." Durakladı, mücadele ediyordu. "Onun hayatını misilleme."

Hermione'den ne beklediğini bilmiyordu ama onun sıcak elinin Hermione'nin elinin üzerinde olması şaşırtıcıydı. "O zaman ikimiz de sevdiğimiz biri."

Lucius başını salladı. Yapabileceği tek şey buydu. Eğer ağzını açmış olsaydı, kendi kendini öldürmüş olacaktı. Kadın dizinin üstündeki elini ağzına götürüp sırtına yumuşak bir öpücük kondurduğunda bir sızlanmayı engellemek için dilini ısırarak zorunda kaldı.

Gözlerinde hâlâ gizlenen sorular vardı; onları sanki canlı bir şeymiş gibi görebiliyordu. Yine de geniş ve uzun esnedi, yorgunluğu açıkça belliydi. "Dinlenmelisin, Hermione." Elini çevirdi ve Hermione'nin yanağını kavradı. "Ben başka bir yerde uyuyacağım."

Onu serbest bıraktı, ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. Kadının küçük sesi onu durdurdu.

"Bana sarılır mısın?"

Yavaşça dönerek başını eğdi ve ona baktı. Kadın Örtülerin arasında çok küçük görünüyordu, teselliye ihtiyacı vardı ama bunu istemek istemiyordu, gözleri büyük ve parlaktı. O

merhametli bir insan olduğunu biliyordum ama beri çektiği acıların büyük bir kısmına neden olan kişinin tesellisi, onu kendini insancıl olarak ilan eden herkesin çok ötesinde bir yere koyuyordu.

Lucius kapıyı bırakarak yatağa doğru yürüdü. Daha önceki pozisyonuna dönerek Hermione'yi şefkatle kollarının arasına aldı. "Sana bakmak benim için bir onurdur." Bir i *Nox* /i fısıldadı ve oda karanlığa gömüldü.

Başını adamın göğsüne yaslamış, sol kolunu adamın beline dolamıştı. "Teşekkür ederim."

Başka bir şey söylemedi, ta ki vücudunun sonsuz derecede gevşediğini ve küçük horlamalarının başladığını fark edene kadar. İşte o zaman gülümsedi ve dünyada her şeyin yolunda olduğunu anladı.

En azından o gece için.

Bölüm 3

Büyük HBP ve DH spoiler'ları ahoy, Snarry, Lumione ve limonlar ;) **Olağan Feragatname:** JK Rowling ilahi bir tanrıçadır ve her şeyin sahibidir. Ben sadece hafta sonları Slytherin'lerle oynamayı seviyorum.

"Bilmek istediğim şey," diye mırıldandı Harry bir ağız dolusu çırpılmış yumurta yerken, "Hermione'yi seninle tekrar yatmaya nasıl ikna ettiğin."

"Sorgularınız sırasında bizi yarı çiğnenmiş yemeklerinizle eğlendirmek zorunda mısınız?" Severus homurdandı. Çayını yavaşça yudumladı ve Potter'ın kendisine doğru gönderdiği bakışları görmezden geldi.

"İçler acısı sofrada adabın konusunda Severus'la aynı fikirde olsam da, sana cevap vermeye pek istekli değilim. Lucius kendi çayını yudumlamadan önce, "Bu bir soru," dedi.

Üç adam gayri resmi yemek masasında toplanmış, her zamanki gibi kahvaltı ediyorlardı. Son iki yıldır her çarşamba. Lucius o sabah Hermione hâlâ yatak odasında sessizce yatak odasından çıkmıştı. derin bir uykuya dalmıştı. Severus ve Harry geldiğinde Kısa bir süre sonra onları selamladı ve karısına ne kadar tuhaf görünebileceğini hiç düşünmeden oturmalarını ve başlamalarını söyledi.

"Onun üzerinde Imperius Laneti , değil mi?"

Lucius Harry'ye sert bir bakış attı. "Her normal, uygar Slytherin'in yapacağı gibi davrandım."

Harry, Malfoy'un detay vermesini bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Severus homurdandı. "Ya ona şantaj yaptı ya da değerli bir şey takas etti."

Lucius isteksizce, "İkincisi," diye itiraf etti. "Veritaserum'un nedeni bu."

Severus elindeki son ekmeği de yuttu, ağzını sildi ve sırtarak arkasına yaslandı. "Anladığım kadarıyla güvenilirliğin sorgulanmaya başlandı? Yoksa termagant için mi?"

Harry portakal suyunu öksürerek içti ve hemen ardından, "Hermione'ye Veritaserum veremezsin!" diye işaret etti.

Snape sinirlenerek, "Potter, Veritaserum'un uygulanmaması için sadece iki neden var," dedi.

"Evet, biliyorum," diye mırıldandı Harry, dalgın gözlerle Lucius'un yüzündeki ifade. "Bu durumda bunlardan biri geçerli."

Severus'un gözleri irileşti ve Lucius'a kaydı. "Granger hamile mi?"

Lucius burnunun kenarını sıktı ve bir iç çekti. "Poppy Hermione'yi muayene ettiğinde hamileliği doğruladı. Ve keşke ona 'Granger' demeyi bıraksanız. Birkaç yıldır kızlık soyadını kullanmıyor."

"O benim için her zaman 'Granger' olacak, Lucius. Bunu artık biliyorsun." Snape kenardan Harry'ye baktı. "Beni şaşırtıyorsun.

Hala yapabiliyor , size şu konularda puan verirdim iksirin olası yan etkilerini doğru bir şekilde tanımlamak."

"Neden Severus," diye mırıldandı Harry, kirpiklerini kırıştıtararak. "Bu resmen bir aşk ilanı!"

Adamlar konuşmalarına o kadar dalmışlardı ki, Hermione'nin odaya girdiğini duymadılar ya da fark etmediler. Onun varlığından kesinlikle haberdar oldular, Ancak, boğuk bir çığlık attığında.

"Ah tanrıça!" Üçü de ona döndü ama Snape'e odaklandığı belliydi. "Burada ne yapıyorsun?"

Severus kaşlarını çatarken, Harry ve Lucius sandalyelerinden kalkıp ona yaklaşmaya çalıştılar. Lucius ona önce ulaştı ve sendelememesi için dirseğini kavradı.

"Hermione, otur lütfen." Onu sağında, Severus'un önündeki bir koltuğa götürdü.

"Ben-ben dayanamıyorum..." Lucius'a şaşkın bir bakış attı. "Neden onun evinize girmesine izin veriyorsunuz?"

Üç adam ona ne söyleyeceklerini tartışırken ortam giderek gerginleşti.

Severus onu ürkütmemek için yavaşça Veritaserum şişesini çıkardı ve ona gösterdi. "Bunun ne olduğunu bildiğinizi varsayıyorum, Bayan Granger?"

Dişlerini sıktı, dudaklarını büzdü, başını salladı.

"Önce kimi sorgulamak istiyorsunuz?" diye sordu.

Bakışlarını Harry, Snape ve huysuz büyücüye kuşkuyla bakan Lucius arasında gezdirdi. "Sen," dedi Snape'e sert bir bakış fırlatarak.

Severus hafifçe başını salladı ve üç damlanın diline yerleşmesine izin verdi. Birkaç dakika sonra onu selamladı, "Devam edin."

"Dumbledore'u sen mi öldürdün?"

"Hermione!" Harry .

Snape elini sallayarak Harry'nin öfkesinin geri kesti. "Kısacası, evet."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. Harry'ye baktı. "Bunu biliyor muydun?"

"Onu yaparken izledim," diye cevap verdi en iyi arkadaşı, o kadar alçak sesle ki

onu zar zor duydu. Yüzünü buruşturarak başını salladı.

"Tanrım, ondan nefret ederdim, Hermione. Ama bu bazı şeyleri öğrenmeden önceydi."

Dikkatini Snape'e geri verdi. "Ne gibi şeyler?" "Hermione, belki de-"

"Sessiz ol, Lucius," diye hırladı, kocasına hiç bakmadan.

"Eee?" diye sordu asık suratlı İksir ustasına.

Severus Harry'ye baktı, o da bir şeyler düşündükten sonra başını salladı. "Profesör Dumbledore'dan aldığım Bozulmaz Yemin'e göre, eğer kesin bir şey olursa, onun hayatına son vermek zorundaydım.

olaylar meydana geldi. Karanlıklar Lordu, Draco'dan da aynı Bozulmaz Yemin'i almıştı.

Ne olursa olsun... ne pahasına olursa olsun." Siyah gözleri onunkilere dikilmişti. "Görüyorsunuz, Profesör Dumbledore, tüm bilgeliğiyle, aşağıdakilerle uğraşırken temel kuralı görmezden gelmeyi seçti

Karanlık Eserler. Çıplak elleriyle lanetli bir eşyaya dokundu.

Onu hayatta tutan tek şey benim uzmanlığımdı.

O yıl boyunca çok acı çekmesine rağmen. Umarım sizin asla yaşamak zorunda kalmayacağınız türden bir ıstırap içindeydi Bayan Granger."

"Bayan Malfoy," diye tısladı Lucius.

Hem Hermione hem de Severus kaşlarını kaldırdı ve Lucius bu ikisinin birbirine ne kadar çok benzediğine şaşırdı. Evet, farklılıklar vardı ama özünde karısı ve en iyi arkadaşı birbirlerine çok benziyorlardı. Bu ona hiç uymuyordu.

Snape, "Devam edin," dedi.

Lucius, Severus'un bu konudan rahatsız olduğunu kolayca anlayabiliyordu ama sıradan bir gözlemci için hiçbir şey soğuk cephenin altında kaynayan kargaşayı göstermiyordu.

Hermione bir an durakladı, sonra Harry'ye döndü. "Profesör Snape'e 'aşk' hakkında bir şeyler söylediğini duydum." Dudaklarını yaladı. "Siz ikiniz birlikte misiniz?"

"Uzun zamandır senin profesörün değilim-"

Harry, Snape'i sessiz kalması için dürterek, "Evet," diye araya girdi. "Çok karmaşık bir durum."

Kollarını kavuşturdu. "Ginny'den hoşlandığını sanıyordum."

Rahatsız olduğu her halinden belli olan Harry ensesini ovuşturdu. "Tuhaf bir şey..." Yüzünde parlak bir kızarıklık belirmeye başladı. "Ron'un onu kız kardeşinden daha çekici bulmam fikrine pek sıcak bakacağını sanmıyorum." Gözlerini kapadı. "Bazı duyguları zorlamaya çalışıyordum ama sonunda kendi eğilimlerim geldi."

"Sözlükten yararlandığı için Gryffindor'a on puan." "Ne

bekliyordun ki?" Harry . "Ben seninle yaşıyorum."

Snape sırtıttı. "Senin üzerinde olumlu bir etkim olduğunu bilmek rahatlatıcı."

Hermione Lucius'a baktı. "Hep midirler?"

Dudaklarını inceltti. "Ne yazık ki." Lucius zengin dokumalı bir peçeteyele ağzını sildikten sonra, "Hermione, bence akıllıca-" diye uyardı.

"Lucius, eğer bana uzanmam ya da ayaklarımı uzatmam gerektiğini ya da başka bir saçma fikri söylemeyi bırakmazsan şahsen seni bağlayıp bir hafta boyunca zindanda bırakacağım!"

Harry kahkahalarla homurdanırken, Severus artık ağzı açık kalmış sarışını bağlamasına yardım etmeyi teklif etti.

"Şimdi," diye homurdandı ve bir dilim kızarmış uzanıp yağladı. "Bana her şeyi anlat."

Hermione divanın kenarına oturup şakaklarını ovuşturdu. "Bir dahaki sefere senden her ayrıntıyı anlatmanı istediğimde beni görmezden gel," dedi inleyerek.

Ona neredeyse her şeyi anlatmışlardı. Ron, Hermione ve Harry ile birlikte, Snape'in de geldiğinde yardım ettiği Hortkuluk avı hakkında; Ölüm Yuvaları ve Harry'nin nasıl Bakanlık'a zorla girilmesi; Snape'in Müdür dönem ve bu dönemin nasıl dehşet, stres ve öğrencileri hayatta tutmaya çalışmakla dolu olduğu. Lucius'un kendi evinde nasıl sanal bir tutsak olduğunu anlatmışlardı, Narcissa ve Draco onun endişe verici bir hızla kötüleşmesini izliyordu ve ona yanan İhtiyaç Odası'ndan bahsetti Draco'nun neredeyse nasıl öldüğünü, Dumbledore'un kardeşi Aberforth'u ve Mürver Asa'yı anlatmışlardı. Dumbledore'un kardeşi Aberorth'u ve Mürver Asa'yı Hogwarts antik Yunan kalıntılarına benziyordu ve Harry Ron'un ölümünü, kendisinin ve Weasley'lerin nasıl yıkıldığını anlatmıştı. daha sonra olmuştu. O zamana kadar Hermione de

Harrynin ıstırabına katılmaktan yorulmuştu ve bir günlüğüne de olsa durmaları için yalvarmıştı.

"Seni uyarmaya çalıştım," dedi Lucius, kaba bir şekilde olmasa da. "Acı çekiyor musun?"

Parmaklarını boynundaki kasların üzerinde gezdirmek işe . "Biraz," diye mırıldandı.

"Buraya gel."

Tereddütle divanın üzerinde kayarak Lucius'un bacaklarının arasına oturdu, sırtı Lucius'un önüne dönüktü. Başlı Adamların o sabah ona yağdırdığı tüm bilgilerin saldırısından dolayı çarpıyordu. Hâlâ bazı Lucius'un bir gece önce bahsettiği 'Evlilik Yönetmeliği' gibi önemli parçalar eksikti ama daha fazla sorarsa acısının dayanılmaz hale gelmesinden korkuyordu Sorular. Lucius ellerini omuzlarına koyup gergin tendonlara masaj yapmaya başladığında neredeyse çaresiz bir rahatlama inlemesine engel olamadı.

"Merlin, bu harika."

Onun yanıtı biraz daha doğrulmak ve onu daha da yaklaştırmak oldu. Adamın nefesini teninde hissedebiliyordu ve bu onu lezzetli bir şekilde ürperdi. Kaslarını kavrama ve onlara gerginliklerini serbest bırakmalarını emretme şekli inanılmazdı. Çok geçmeden, kendini oldukça durgun hissettiğini fark etti ve bu da ona karşı daha da gevşemesine neden oldu. Aynı zamanda dilini de gevşetti.

"Bana Evlilik Yönetmeliği'nden bahset," diye sordu yumuşak bir sesle.

Lucius kısa bir süre durakladı, ama bakıcılığına devam etti. "Kingsley Shacklebolt'un Sihir Bakanı olduğunu biliyorsun, değil mi?" Onun hafifçe başını sallaması üzerine devam etti. "Yaklaşık bir

Karanlık Lord'un ölümünden bir yıl sonra büyücü nüfusunda büyük bir düşüş yaşandı. Kimse kimseye güvenmiyordu - saf kan, Muggle doğumlu, melez. Shackbolt, iyi niyeti teşvik etmek ve yeni bir nesil üretecek ilişkileri desteklemek için Evlilik Yönetmeliği'ni yayınladı.

Erkek ya da kadın, uygun olanların kendi seçtikleri bir eş bulmak için altı ay süreleri olacak, ancak Yönetmelik kişinin kendi grubundan olmayan bir başkasını seçmesi gerektiğini kuvvetle ima etti. Eğer bu altı ay geçmiş ve bir eşleşme yapılmamışsa, sizin için bir eşleşme yapılacaktır."

"Bu Yönetmelik hâlâ yürürlükte mi?" diye uykulu bir şekilde merak etti.

"Hayır, kuruluşundan bir yıl sonra, aşağıdaki nedenlerden dolayı kaldırılmıştır
ezici bir hoşnutsuzluk. Ancak o sırada politikaya tabi olduğum için Bakanlığın seçtiği bir kadınla olmak istemedim."

Kadın sertleşti. "O zaman sen ve ben nasıl..."

Ellerini kızın omuzlarında şefkatli bir okşayışla gezdirdi.
"Başlangıçta Severus'un fikriydi." Lucius parmaklarını kızın saçlarından geçirdi ve hafifçe çekiştirerek kızın inlemesini sağladı. "Hâlâ bunu yapabilecek gücümüz varken eşlerimizi seçmemizi önerdi."

"Bu hâlâ neden beni seçtiğini açıklamıyor. Draco neden bana teklif etmedi? Yani, yaş olarak ikimizden daha ."

Adamın nefesi ensesinde gezinerek kızın titremesine neden oldu. "Hortkulukları ararken geçirdiğin zamana dair ne hatırlıyorsun?"

Lucius'a döndü ve dikkatle onu inceledi. "Sadece Harry ve Snape'in bana söyledikleri." Hatırlamaya çalıştı.
gerçekten yaptı.

"Bakalım anılarını tetikleyebilecek bir şey var mı?" diye usulca teklif etti. "Bu seferlik bana güvenir misin?"

Gözlerine temkinli bir bakış yerleştirdi. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Gözlerini kapat."

Hayır demek istedi. Çok rahat olan koltuğundan kalkıp gitmek istedi. Ancak birkaç dakika düşündükten sonra yavaşça göz kapaklarını kapattı ve bekledi. "Şimdi ne olacak?"

Lucius'un elleri belli belirsiz kızın yanaklarını kavradı ve başparmaklarını kızın etli alt dudağının üzerinde gezdirdi. "Bay Weasley sizi ve Bay Potter'ı Galler yakınlarında mahsur bırakmıştı, sanırım." Parmaklarının uçları kızın kirpiklerinin üzerinde gezinirken kaşlarını yokladı. "Severus yerinizi öğrendi ve gizlice de olsa Gryffindor'un Kılıcı'nı Bay Potter'a teslim etmeyi kendine görev edindi." Yumuşak dudakları kızın yüzünde oynadı.

"O zamanlar Karanlık Lord kendi evimde fazla kaldığımı düşündü ve beni Severus'un üzerine attı, Ona dünyayı benim varlığımdan kurtarmasını söyledim." Lucius onun kulağının hemen altındaki hassas deriyi okşadı. "Hayatımı kurtarmak için Severus beni Dean Ormanı'na götürdü ve sen ve Bay Potter onca zaman sonra henüz keşfedilmediğiniz için bulunma ihtimalimin düşük olduğunu bilerek beni sessizce kampınıza soktu."

Hermione yavaşça gözlerini açarak Lucius'un hüznü, gri derinliklerine baktı. "Bizimle mi kaldın?"

Garip bir şekilde gülümsedi. "İttifak en iyi ihtimalle zayıftı, en azından başlangıçta." Öne doğru eğildi ve ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi. "O başladı."

Dudakları tamamen kendi dudaklarına değdiği anda, o döneme ait anılar zihnini doldurdu.

Hermione, korkunç İksir Ustası'nın sırılsıklam olmuş Harry Potter'ı derme çatma kamplarının ortasına taşıdığını gördüğünde nefesi kesildi.

Lucius Malfoy. Sarışın her zamanki kibirli haline hiç benzemiyordu. Aslında, kesinlikle alçakgönüllü olmasa da Düpedüz korkmuştu, havada asılı kalmıştı.

" Bana aptalca büyüler yapmaya kalkışmayın, Bayan Granger," diye mırıldandı Snape. Sağ elinde parıldayan bir kılıç tutarak kendisinden sendeleyerek uzaklaşan Harry'yi bıraktı.

" Harry?" diye sordu, bakışlarını Snape ve Malfoy'dan tekrar en iyi arkadaşına çevirerek, ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu.
en iyi hareket tarzı.

Harry yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Şimdilik onun dediğini yap. Sana sonra anlatırım."

" Ona şimdi anlatacaksın," diye düzeltti Snape. "Zamanım kısıtlı ve zayıf açıklamalarınızın size zaten açıkladığım şeylere zarar vermesini istemiyorum. Elimde acil meseleler var ve güvenceye ihtiyacım var."

Yeşil gözler önce kuşkuyla baktı, sonra Hermione'ye odaklandı. "Snape başından beri yardım ediyordu." Harry daha fazlasını söylemekte tereddüt ederek dudaklarını büzdü.

" Peki ya Dumbledore?"

" Bir lanet, Bayan Granger," dedi Severus, Harry daha fazlasını söylemeyi reddetti. "Sanırım geçen yıl Müdür'ün kırılğanlığını gözlemlediniz, değil mi?" Onun başını sallaması üzerine devam etti. "Eğer ona sürekli olarak en güçlü desteği vermeseydim

iksiri yapabilseydim, Cadılar Bayramı arifesini görecek kadar yaşayamazdı."

" Snape, Profesör'ün emriyle Dumbledore'u öldürdü," dedi Harry, sesine acı karışmıştı. "Böylece Draco onun değerli ruhuna zarar vermek zorunda kalmayacaktı."

" Potter..."

" Yapma!" Harry Snape'e ters ters bakarak hırladı. "Hayatımı defalarca kurtarmış olabilirsin, ama bu konuda her zaman bir piç gibi davrandın!"

" Kendi adıma, müdahalen için minnettarım Severus," dedi Lucius sessizce. "Benim günahlarım oğlumun başına gelmemeliydi."

" Sen de beni konuşturma, Malfoy!" Harry tükürdü, artık adım atmaya başlamıştı. "Bunu yapmayı kabul ettiğime inanamıyorum."

Hermione çoğunlukla sessiz kalmıştı ama bu onun ilgisini çekti. "Ne yapmayı kabul etti?"

" Karanlık Lord, sizin ve Bay Potter'ın bulunmamak dışında neyi başarmaya çalıştığınızı anlamıyor. Çılgına dönmüş durumda ve öfkesi her zamankinden daha hızlı, bu da Ölüm Yiyenlerine saldırmasına neden oluyor. Lucius'tan uygun gördüğüm şekilde kurtulmam için bana verildi." Snape Malfoy'u bir aşağı bir yukarı süzdü. "Önümüzdeki aylarda, onun Ölüm Yiyenler'i nasıl Karanlık Lord'u alt etmek önemli olacaktır. Böylesine değerli bir varlığı kaybetmek aptallık olur. Onu senin gözetimine ve korumana bırakıyorum. düzenlemeler."

Hermione Harry'ye döndü ve ters ters baktı. " kaçırılmışsın, biliyor musun? Bunu yapmayı kabul ettiğine ben de inanamıyorum!"

" Üçüncü sınıfta, kudurmuş bir kurt adamla beceriksiz, kural tanımaz bir üçlünün arasına girip, söz konusu baş belalarının kurtla aynı lanete maruz kalmasını engellediğim olayı hatırlatayım mı?" Snape küçümseyerek Hermione'ye söyledi.

Çenesi biraz düştü. "Bunu pek sık söylemiyorum, Harry, ama haklısın; bu konuda tam bir piç." Burun delikleri alevlenerek ellerindeki tek asayı Malfoy'a doğrulttu. "Eğer Harry'ye yanlış bir şekilde bakar ya da en ufak bir hareket yaparsan seni bitirmekte tereddüt etmeyeceğim -bilgi lanet olsun."

Hem Snape'in hem de Malfoy'un gözleri Hermione'nin tehdidi karşısında irileşti. Lucius tereddüt etti, haklı olarak, ama Snape onu iterek Hermione'nin önünde durmasını sağladı. Hermione asasının ucunu onun kalbine bastırdı ve çadıra doğru ilerlemesini işaret etti.

Harry'nin silahı olmamasına rağmen, Harry ve Snape'i dışarıda bıraktı. Arkadaşı savunmasız olmaktan çok uzaktı, ama Snape'in yine de ona zarar vermeyeceğini hissediyordu. Branda kapağını kenara iterek Malfoy'u içeri soktu ve banklardan birine oturması için yönlendirdi. O oturduğunda Kendisi oturdu, kadın da karşısına oturup onu inceledi.

" Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle."

Lucius kırmızı çerçeveli gözlerini ovuşturdu, uykusuzluk yorgun yüzünden okunuyordu. "Snape'e bir hayat borcum var. Son birkaç yılda Draco'nun ve benim hayatımı defalarca kurtardı. Onun emirlerine uymak bana yakışırdı."

" Ne oldu sana böyle?" Kaşlarını çatarak başını yana eğdi. "Günlerdir bir şey yememiş gibi görünüyorsun ve oldukça keskin kokuyorsun."

Kadının sözleri gururlu safkan üzerinde derin bir etki yaratmışa benziyordu; adam kendi içine kıvrıldı ve başını ellerinin arasına aldı. "Buna hakkınız var Bayan Granger," diye mırıldandı.

"Bir dilim ekmek için sizi rahatsız edebilir miyim? Belki bir bardak su?"

Hermione şok içinde ağzını kapattı. Bir zamanlar Karanlık Lord'dan sonra en çok korktuğu adamın kabuğu ondan yiyecek istiyordu. Onun talihsizliğine gülmeli miydi yoksa ona acımalı mıydı bilemedi. Sonunda ikisini de yapmadı. Eğer onlarla kalacaksa, ağırlığını koyması gerekecekti.

" Bir bardak su yaratabilirim ama yiyecek olarak sadece bulabildiğim birkaç böğürtlenimiz var." Pamuklu ceketinden bir parça kopardı, onu küçük bir bardağa dönüştürdü, mırıldandığı Aguamenti ile çabucak doldurdu ve Malfoy'a uzattı.

Titreyen elleriyle bardağı kavradı ve nefes almak için hiç durmadan sıvıyı boşalttı. Kadın adamın daha istiyordu ama muhtemelen şansını çoktan zorladığını düşünerek istemekte tereddüt ediyordu. Kadın onun bu ikilemini, o daha isteğini dile getiremeden tekrar doldurarak çözdü.

Adam ikinci bardağı da yudumladıktan sonra, "Daha fazla içme, yoksa kendini hasta edeceksin," dedi.

Birbirlerine baktılar, ikisi de irkilmişti, onun ani ve garip 'anneliği' onları hazırlıksız yakalamıştı.

Yavaşça başını salladı ve derme çatma fincanı ona uzattı. "Teşekkür ederim."

O akşam olanlardan dolayı duyguları karmakarışık , onun minnettarlığını kabul etmedi. Bunun yerine ona, "Sabah yıkanabilirsin... tuvalette

Yakındaki akarsu. Suyu sizin için ısıtabilirim ama elimizdeki tek şey bu. Eğer bu yeterince iyi değilse-"

*" Sorun yok Bayan Granger." Çadırın içini taradı.
"Dinlenebileceğim bir yer var mı?"*

*Dişleriyle alt dudağını yokladı. Genellikle oğlanlar köhne demir ranzada, o da çadırın diğer tarafındaki kamp yatağında uyurdu. Ron ortadan kaybolduktan sonra, sırf başka bir insanın sesini duyabilmek için Harry'nin üzerinde uyumaya başlamıştı. Malfoy'la birlikte
Ancak aralarında dikkatli bir gözün tutulması gerekecekti.
"Harry'nin yanına yatabilirsin," dedi çift kişilik yatağı göstererek.
"Üstte."*

Lucius'un üst dudağında bir küçümseme belirtisi belirdi ama bunu çabucak bastırdı. "Nasıl . Artık emekli olabilir miyim?"

Hermione kaşlarını çattı. "Burada tutsak değilsin, Malfoy. Sadece istenmeyen bir misafirsin."

Gülümsemesi ince ve alaycıydı. "Ben bir fark göremiyorum."

Kızın karşılık vermesine fırsat vermeden ayağa kalktı ve masadan uzaklaşarak daha yüksekteki yatağa zıplamanın mekaniğini incelemeye koyuldu. Sağ eliyle parmaklığı kavrayıp zahmetsiz bir zarafetle kendini yatağın üzerine atana kadar birkaç dakika geçti. Kadın gizliden gizliye onun bu çevikliğine imreniyordu.

*Brandanın kapağı açıldı ve Harry ile Snape bir kez göründüler.
"Malfoy nerede?" Harry telaşla sordu.*

*En üst ranzayı işaret etti, Lucius çoktan yetersiz battaniyeyi üzerine sarmış ve
ince burnunu yastığa gömdü. Harry Malfoy'u sarsmak için hamle yaptığında Hermione ayağa kalkıp onu durdurdu.*

" Yorgun, aç ve iğrenç derecede kirli. Eğer ona yem atarsanız, sonuçları hoşunuza gitmeyebilir."

" Bu önemli olay karşısında dünyanın dönüşü durmamış olsa da, Bayan Granger'ın buna hakkı olduğuna inanıyorum."

" Git," diye homurdandı Harry ve Hermione aynı anda.

Snape'in yüzünde muzaffer bir gülümseme belirdi. "Çoğu kesinlikle." Başını Harry'ye doğru eğdi. "Sizden ayrılıyorum." Hermione'ye baktı. "Unutma, onu saklı tut. Karanlıklar Lordu onun seninle olduğunu bilirse hepsi yok olacaktı. Yavaş yavaş." Gece yarısı cüppesini bir kez daha savurarak, görüldüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Ertesi gün Hermione Lucius'u buz gibi bir dereye götürdü, buz kümeleri suyla birlikte akıyordu. Hâlâ kurduğu koruyucu koğuşların içindeydiler ama yine de son derece tetikteydi.

" On dakikanız var."

Lucius kaşlarını çattı. "Neden sadece on?"

" Her gün hareket ediyoruz," diye açıkladı. "İşiniz bittiğinde gidiyoruz." Kampa geri dönmek istedi ama adamın sesi onu durdurdu.

" Bana burada tek başıma güvenmemelisin." Ona tembel bir sırıtış attı. "Yerinizi kolayca ele verebilirim."

Ona hesapçı bir bakış attı, dudaklarında yavaşça bilmiş bir gülümseme belirdi. "Devam et." Kollarını kavuşturdu.

"Ama bil diye söylüyorum, Harry ve ben senin Mudblood demenden daha kısa bir süre içinde gitmiş olacağız. Sizi burada çürümeye bırakacağız. Bizi gözaltında tutmak isteseler de, bence

senin için güzel bir istisna yaparlar, Malfoy." Arkasını döndü ve omzunun üzerinden şöyle diyerek kampa geri döndü. "Ne de olsa artık bir kan hainisin."

Sonraki haftalar da hemen hemen aynı şekilde ilerledi: kalkmak, yenebilecek bir şeyler aramak, yıkanabilecek şeyleri yıkamak, vücut için Temizleme Büyüsü kullanmak, kırlarda sonsuz bir yürüyüş yapmak. Harry, Snape'in de yardımıyla Hermione Lucius'u alırken Hortkuluk madalyonu yaşam tarzlarıyla tanıştı. Artık o lanet şeyi taşımak zorunda olmadığı için mutluydu ve Malfoy'un da onu takmak zorunda kalmadığı için kesinlikle mutluydu. O asılı dururken gördüğü imgelemler, halüsinasyonlar ve alaylar korkunçtu. Lucius'un neler göreceğini, hatta duyacağını ancak hayal edebilirdi.

Bir gün Lucius, kendisine temkinli bir bakış atan Harry'nin yanına oturdu. "Bana öyle geliyor ki, siz ve Bayan Granger, bir sonraki Hortkuluk'un peşinde amaçsızca dolaşıp duruyorsunuz," dedi sarışın.

Harry cevap vermeden önce Hermione'ye baktı, "Hortkulukların tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

Lucius gerçekten de şaşkın görünüyordu. "Eminim Dumbledore sana ne olduğunu söylemiştir-"

"Snape bana anlatamadan onu öldürdü."

Hermione arkadaşının cevabından sinirlendiğini anlayabiliyordu, bu yüzden Lucius'tan daha fazla bilgi istemeyi kendine görev edindi. "Ne olduklarını biliyor musun?"

Hafifçe başını sallayarak onlara Tom Riddle'ın Hortkulukları hakkında bildiği her şeyi anlattı.

Özellikle soğuk bir gecede, Helga Hufflepuff'ın kupasını yok ettikten sonra, Hermione ve Harry çadırının dışındaydılar ve Rowena Ravenclaw'ın diademine erişmek için Hogwarts'a nasıl gireceklerini planlıyorlardı. Çadıra girdiğinde, Hermione, Lucius'un yatağında yüzükoyun yattığını görünce oldukça şaşırdı.

" Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Ama cevap gelmedi. Öfkeyle kamp yatağına doğru yürüdü ve Lucius'un üzerine eğildi ama sonra geri çekildi. Onun Yüzü kıpkırmızıydı, sarı saçları vücuduna yapışmıştı. Alnı hastalıklı bir ter içindeydi, gözleri kapalıydı ve cam gibiydi. Bütün vücudu titriyordu.

" Malfoy?" diye seslendi sessizce, yatağın kenarına yaslanarak. Cevap gelmedi. "Lucius?"

İnledi ve kendini yorganın altına daha da gömdü.

" Harry?" Arkadaşına endişeli bir bakış gönderdi. "Malfoy hasta."

" Ne?" Harry onun yanında durdu ve ona baktı. "Kahretsin." Bir süre volta attı, sonra elini uzattı. "Asayı bana ver."

" Ama-"

" Şimdi, Hermione, kaybedecek zamanımız yok."

Değerli çubuğu en yakın arkadaşına uzattı ve dudağını ısırdı. "Ne yapacaksın-"

" Yakında döneceğim." Lucius'a hızlı bir bakış fırlattı. "Ben dönene kadar onu rahat ettir." Harry bu sözlerle çadırdan dışarı çıktı ve Lucius Kayboluş'un belirgin çatırtısını duydu.

Harry'nin onların tek esasını neden aldığını biliyordu - eğer onu tekrar bulmak istiyorsa

Bulundukları yere ışınlanmak için geliştirdikleri büyüyü yaptı ama bu büyünün eksikliği, özellikle de hasta bir Malfoy'la mücadele ederken, kendisini savunmasız hissetmesine neden oldu. Tabii ki,

ustalaşabildiği birkaç اساسız, sözsüz büyü vardı ama yine de bunlar büyük şeyler değildi.

Onları arayan birini savuşturmak söz konusu olduğunda ithalat.

Lucius inledi ve bu kez sesi hıçkırık gibiydi.

" Lütfen, Lordum! Draco olmaz... karım olmaz!" Daha fazla titreme. "Onun yerine beni al!"

Hermione, Lucius'un yüz hatlarının acıyla buruşmasını izledi ve kalbinin etrafındaki kutsal kabuğu küçük bir merhamet kırıntısı deldi. Ergenlik çağının büyük bir bölümünde bu adamdan nefret etmişti; ondan nefret etmeye devam etmek istemişti. Ama onun Sürekli varlığı ve değişen ideolojileri farklı bir adamı gün ışığına çıkardı. Delilikten bir bıçak sırtı kadar uzakta olan bu adamın acısı, bu haliyle bile oldukça belirgindi.

ateşli saçmalıklar.

Büyücüden gelen yürek burkan ağlamalara dayanamayan Hermione, annesinin Hermione küçük bir çocukken her zaman kullandığı bir çareye başvurdu: yatıştırıcı bir dokunuş. Lucius'u yana kaydırarak yorganın altına girdi, yastıkların üzerine uzandı ve Malfoy'un başını göğsüne yasladı.

" Yakışıklı olman iyi bir şey," diye mırıldandı nefesinin altında. Lucius uyanık olsaydı, o asla bu tür sözler söyledi. Bununla birlikte, onun nasıl etkisiz hale geldiğini görünce, düşüncelerini dile getirme fırsatını yakaladı.

Nasırlı parmaklarını gümüşü sarı saçlarının arasından geçiren Hermione, göğsünün derinliklerinde hafifçe mırıldanmaya başladı

Hafif titreşimlerin işkence gören büyücünün içinde sükûnet ve huzur yaratacağına inanıyordu. Büyücü nihayet rahatlayacak kadar sakinleşmeden önce bunu bir saat gibi görünen bir süre boyunca yaptı ona karşı.

Ama işte o zaman kendi hisleri bir anda çılgına döndü.

Lucius onu rahatlatmak için burnunu kızın göğsünün kabarıklığına soktu ve sol kolunu kızın beline dolayarak onu kendine çekti. Klostrofobik olmadığı için Merlin'e defalarca şükretti, yoksa o anda tam bir panik içinde olurdu. Adam sol bacağını kalçasına geçirip yavaşça ona doğru sallanmaya başladığında, kadın boğazına takılan iniltiyi yuttu.

"Hermione gibi kok," diye fısıldadı tenine karşı. "Onun kokusunu seviyorum."

Sevgili Kirke'nin ateşli dantelli külotu! En çılgın rüyalarında ya da kâbuslarında bile Lucius Malfoy'un, Ölüm-Yiyen-ekstraordinaire, kendini onu düşünürken! Tepki vermemeye çalışırken kendini o kadar kaybetmişti ki, Lucius'un gömleğinin kumaşını çekiştirerek sol göğsünü gecenin soğuk havasına maruz bıraktığını fark etmedi. Lucius'un dudaklarının hassas meme ucuna bastırması nefesinin kesilmesine neden oldu. ve daha fazlasını isteyerek ağzını doldurmak için eğildi.

Malfoy hastaydı, hayal görüyordu, beyin humması geçiriyordu. Oh... Tanrım! Dilini dantelli tepenin etrafında kıvrımış, tomurcuğu hafifçe ısırp emmeden önce ileri geri oynatıyordu. Parmakları adamın saçlarını kavırıyor ve sırtını kazıyordu; adamın kendisine gösterdiği ilgiye bayılıyordu. Daha önce hiç seks yapmamıştı ama cahil de değildi. Ron gitmeden hemen önce ona ve Harry'ye tuhaf tuhaf bakmıştı ve o da körü körüne

onu farklı bir ışıktta görüyordu. Geçen yıl onu umutsuzca istemişti, ama günler geçip de o dönmeyince, kırılğan kalbinin derinliklerinde onun inancını kaybettiğini anlamıştı... ona, Harry'ye... kendine.

Lucius bacaklarının arasına girdiğinde zihni bomboş kaldı ve Ron'la ilgili her şeyi unuttu. Neden o kadar bunu yapmamalıydı, özellikle de Malfoy'la. Harry'nin muhtemelen Snape'i bulup Lucius'un durumu hakkında bilgi vermek için gitmiş olmasını umursamıyordu.

Bu son düşünce onun hareketsiz kalmasına ve kaskatı kesilmesine neden oldu. Eğer hastaysa, bunu yapacak gücü nasıl bulabilirdi?

"Lucius," diye fısıldadı. "Dur."

" Hayır," diye yalvardı kederle. Burnunu onun nabzına gömdü ve boynuna öpücükler kondurdu. "Lütfen... bir şeyler hissetmeme izin ver."

Kalbi sıkışmıştı. "Ben bir Mudblood'um, unuttun mu?" Onu durduracak bir şey varsa, o da buydu.

" Hermione'm," diye mırıldandı. "Benim kurtarıcım." Bunu her şeyi tüketen bir öpücük izlerken, kalçalarının etrafında dönerek ereksiyonunu Hermione'nin uyluklarının ortasına doğru itti.

" Oh, Tanrım," diye nefes aldı ağzını serbest bıraktığında. Kadın Her zaman nefret ettiği birine karşı cüretkâr davranan bu adama bağıırıp çağırmaq istiyordu. Ancak kalçalarının dönüşü, sert şaftının tamamen giyinik, ancak ıslak ve zonklayan mons'una doğru itilmesi yıkıcıydı.

Bacakları hiç beklenmedik bir şekilde adamın ince beline dolanarak daha fazla sürtünme sağladı. Bundan yararlandı ve kolları onun omuzlarının altına girerek her dalışta onu yerinde tuttu. İkisinin de aynı anda

Yıpranmış giysilerin en hassas tenlerine sürtünmesinden dolayı yara bere içindeydiler; birbirlerini çılgınca bir şehvetle tahrik , her ikisi de kasvetli kış ortasındaki umutsuzluk ve yalnızlık sırasında bir şeyler, herhangi bir şey hissetmek için çaresizdi.

" Benim." Kalçalarını son bir kez daha ileri doğru sürmeden hemen önce kulağına nefes verdi.

İlk çığlığı kimin attığını bilmiyordu ama orgazm onu tepeden tırnağına sarmış, Lucius'un kollarında ağırlıksız bir şekilde süzülmesine neden olmuştu.

Gözlerini zorla açtığında, tekrar tekrar kırıştırdı. "Lucius?" dedi nefes nefese.

Yanakları kızarmıştı ve gözleri dikkatle ona odaklanmıştı. "Evet, aşkım?" Alnına gelişigüzel düşmüş bir bukleyi parmakladı.

Hermione onun güçlü çenesini kavradı, başparmaklarıyla gözlerinin altındaki mor lekeleri ovdu, bu lekeler uykusuz geçen birçok gecenin kanıtıydı. "Seni hatırlıyorum."

Bakışlarında saf bir sevinç ışığı belirdi ve gülümsedi.

Bölüm 4

Limonlar ahoy! **Olağan sorumluluk reddi:** JK Rowling'e ait, bana değil, daha da acısı.

O gece mışıl mışıl uyudular.

Ancak sabah Lucius uyandığında karısı pencere kenarındaki koltukta oturmuş, dışarıya, bahçeye bakıyordu. "Hermione? İyi misin?" Lucius yataktan kalktı, sabahlığını giydi ve karısının yanına gitti.
minderli koltuk.

Döndü ve ona küçük bir gülümseme verdi. "Kendimi iyi hissetmiyordum ve seni rahatsız etmek istemedim." Elini onun kendisine en yakın bacağına koydu.

Elini tuttu ve dudaklarına götürerek parmak eklemlerini öptü. "Yeni anıların var mı?"

Yüzünde utangaç bir gülümseme belirdi. "Kur yaptığımız zamanı hatırlıyorum."

Nedense, tuvalete eğilmiş öğürürken anıları bir anda aklına gelmişti. Önceki geceye ait görüntülerin yanı sıra Narcissa Harry'yi kurtarmak için yalan söyledikten kısa bir süre sonra ölmüştü, ama Hermione bunu çok sonraya kadar öğrenememişti. Böylece, Lucius herkesin önünde Hermione'ye kur yapmaya başladığında, onun Karısı öleli bir yıldan fazla olmuştu.

Sadece Lucius'un ünlü Muggle doğumluya yaklaşması değil, aynı zamanda uyumlulukları da Büyücü nüfusunun geneline garip gelmişti.

gerçek ve neredeyse -söylemeye cesaret edebilir miyiz?- şefkatli ve sevgi dolu olmak. Lucius ve Hermione'den başka kimsenin bilmediği şey, ilişkilerinin közünün çılgınca seviştikleri o tek gece yanıyordu. Harry, Snape'i de yanına alarak geri dönmüş, Lucius da arkasına bile bakmadan kamptan uzaklaştırılmıştı. O da O gece Lucius'la aralarında geçenler hakkında Harry'ye tek kelime bile etmemişti.

Hermione, sarışın büyücünün nereye götürüldüğünü bilmemesinin daha iyi olacağı fikriyle kalbini uzlaştırmaya çalışmıştı ama pek işe yaramamıştı. Belli belirsiz bir Snape'in bir keresinde ona Lucius'u son savaşa kadar iyi sakladığını söylediğini hatırlıyordu. Lucius o zaman arkadaşından kendisini serbest bırakmasını istemişti.

Draco ve Narcissa'yı bulabileceğini söyledi. Snape isteksizce de olsa kabul etmişti ama onu her iki grubun da Onu yakalayın ya da Ölüm Yiyenler'in durumunda daha kötüsü, öldürün.

Görünüşe göre bu Lucius'un almak istediği bir riskti, çünkü son savaştan sonra ortalık yatıştığında Birbirine sokulmuş üç sarışın kafaya bir an göz attığında, neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Sonra ağlamıştı, çünkü Lucius'un kendisine ait olmadığını fark etmişti. O Narcissa'ya aitti. Başı öne eğik, herkesi zaferleriyle baş başa bırakmıştı. -ya da bazı durumlarda çaresizliklerini- ve ailesini tekrar bulmaya çalışmış, bu da Avustralya'da bir yılını almıştı.

Geri döndüğünde, anne ve babası kaldıkları yerde kalmayı tercih ettiler. O sırada hiç beklemediği bir durumla karşılaşmıştı: Evlilik Yönetmeliği. Akli anında isyan etmişti ama kalbi yeniden kırılmıştı. Sadece Ron'u kaybetmekle kalmamış, aynı zamanda onu çok önemsemeye başlamıştı. Malfoy Senior hakkında, ve o da müsait değildi.

Ailesinin yanında olmak ve önerilen yasadan kaçmak için Avustralya'ya dönmeye hazırlanırken, dairesinin kapısının çalındığını duyunca şaşırmişti.

Hermione dikkatle gözetleme deliğinden içeri baktı ve şimdi dairesinin önünde duran adam karşısında şaşkına döndü. Lucius Malfoy.

Üzerindeki sayısız korumayı indirdi, kapıyı açtı ve tereddütle gülümsedi. "Bay Malfoy."

Her zamanki gibi şık giyinmişti ama gözlerinin ardında gizlenen bir boşluk vardı. "Bayan Granger. İçeri girebilir miyim?"

Kenara girmesine izin verdi ve ardından kapıyı kapattı. Elleri titreyerek kendini durdurdu başını eğerek oturma odasını işaret etti. "Lütfen, . Çay ister misiniz?"

Lucius onun dairesine fazla yaklaşmamıştı ama etrafa saçılmış kutuları kesinlikle fark etmişti. "Bir yere mi gidiyorsun?"

'Bu seni ' şeklindeki çirkin cevabı ısırarak başını salladı ve çay yapmak için mutfağa girdi. "Aileme yakın olmak için taşıyorum."

" Peki neredeler?"

" Bu sizi pek ilgilendirmez Bay Malfoy," dedi 'a hufflayarak. Yontulmuş bir fincan çayı zorla sarışının yanındaki tezgâha bıraktı.

" Lucius," dedi sessizce.

Kaşları çatıldı. "Uğramanızın bir nedeni var mı?" İçgüdüsel olarak kollarını kavuşturdu. Bir şey hissetmiş olabilirdi.

O güzel adamla bir anlık zayıflık yaşamıştı ama şimdi onun hayatını mahvetmesine izin vermeyecekti. O hareket ettiğinde yaklaştığında, geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Burası onun dairesiydi, onun bölgesiydi ve o bir davetsiz misafir, bir düşman olarak görülüyordu.

Siyah deri eldivenlerini çıkardı ve seyahat pelerininin içine yerleştirdi. "Evlilik Yönetmeliği'nden haberdar olduğunuzu varsayıyorum?" Kadının hafifçe başını sallaması üzerine devam etti. "Davamı değerlendirmenizi rica etmeye geldim."

Şoktan gevşemiş olan ağzını neredeyse zorla kapatmak zorunda kalıyordu. Göğsünde korku ve özlem karışımı bir his kabardı. "Draco ve benim uyumlu olabileceğimizi sanmıyorum, Bay Malfoy."

"Lucius," diye tekrar yalvardı, bu kez doğrudan onun kişisel alanına girerek. "Ve takım elbise benim, Draco'nun değil." O elini kaldırdı ve kızın burnuna düşen bir bukleyi fırçalayarak uzaklaştırdı.

"Senin mi?" diye fısıldadı sertçe. Geceleri rüyalarına giren büyücünün baharatlı kokusunu umutsuzca içine çekmemeye çalışıyordu. "Anlamıyorum."

Kaşlarını çatarak onu incelemek için başını eğdi. "Draco çoktan bir cadı için dilekçe verdi ve o da kabul etti." Öne doğru eğildi, burnu onunkini okşadı. "Aramızda bir tür akrabalık bağı olduğu için belki de senin uzun zaman önce aniden sona erdirilen şeyi devam ettirmeye uygun olacaktır."

Coşku ve acı içinde gözleri kapandı ve inlediğini bile duydu. "Neden evli bir adamla bir şeye devam etmek isteyeyim ki?" diye sordu kırık bir sesle, zayıflığından dolayı kendinden nefret ederek.

Dudakları göz kapaklarının üzerindeydi, hafifçe bastırıyordu. "Bir yılı aşkın süredir dulum, Hermione. Ben de senin gibi Nizamname'ye tabiyim."

Gözlerini hızla açtı ve onun gri derinliklerini aradı. "Ama ben seni savaştan sonra Draco ve Narcissa'yla gördüm!"

"Draco'yla birlikte yas tutuyordum," diye itiraf etti usulca. "Oğlu tarafından kucaklanan cansız bir anne gördüğüne inanıyorum."

Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Çok özür dilerim."

Başını salladı ve başparmağıyla akan gözyaşlarını silkeleyerek kızın yanağını kavradı. "Ne düşünürsen düşün, Narcissa iyi bir kadındı. Onu özleyeceğiz." Lucius onu kendine yaklaştırdı, bacaklarının arasına girdi, mutfak tezgâhı arkasındaydı. "Bana o gece olanların en ufak bir kıvılcımını bile hissettiğini söyle."

Lucius'un uzun, sert vücudu, olduğu gibi ona bastırarak duyularını ve uzun süredir uykuda olan arzularını tahrip etti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Parmakları kızın çenesinde ve boynunun ince sütununda gezinerek tenini okşadı. "Belki O gece ateşten sayıklıyor olabilirdim ama kime çok iyi biliyordum." Lavanta rengi bluzunun bir düğmesini deliğinden çıkardı. "Bana ne hissettiğini anlat."

Şimdi nefes nefese kalmıştı, tezgâha ve adamın inatçı duruşuna karşı sıkışmıştı. Göğsü her yükseldiğinde, adamın becerikli parmakları göğüs dekoltesinin çıplak teniyle çarpışıyordu. "Hissettim..." Ne hissettiğini anlatacak kelimeleri bulmaya çalıştı. Ama devam eden dokunuşları onu çılgına çevirmişti. "İhtiyaç duyduğumu, istediğimi hissettim."

" Evet," diye tısladı ve bir düğmesini daha açarak dantelli mor sütyenini ortaya çıkardı. Kupun üzerindeki kenarların izini sürdü. "Ve?"

" Ateş, tutku," diye nefes aldı ve sonunda ona da dokunmak için uzandı. Elini göğsünde gezdirdi ve cüppesinin altındaki gergin kasları hissetti. "Daha fazlasını istedim."

Uzun parmaklarını kabın içine daldırdı ve malzemeyi kenara iterek göğsünü bakışları için serbest bıraktı. "Ben de daha fazlasını arzuluyordum." Onun yumuşak bedenini okşadı, açıkça meme uçları onun ilgisinden dolayı büzüşmeye başladığında büyülenmişti. "Çok daha fazlası..." Eğilerek göğsüne yapıştı ve emmeye başladı, dili meme ucunu yalıyor, dişleri de büzülmüş tomurcuğu ısıırıyordu.

" Oh, Tanrım," diye inledi ve onu olduğu yerde tutmak için ellerini ipeksi saçlarından geçirdi. "Sakın durma."

" Gitme," diye karşılık verdi meme ucunu ıslak bir şekilde bıraktıktan sonra. Doğruldu ve ellerini yanlarında gezdirip belini kavrayarak onu üzerine tünemesi için kaldırdı. "Takım elbisemi düşün," diye talep etti.

" Ne dediğini bir düşün, Lucius," dedi Lucius'un temiz tıraşlı çenesini avuçlayarak. "Evlilikle bitecek. Ve herhangi bir evlilik değil. Bir Mudbloo ile birleşeceksin."

Kadının sözleri, adamın dudakları dudaklarının üzerindeyken etkili bir şekilde susturuldu.

Yetenekli dili kadının ağzını, dişlerini ve düello etti. Sadece nefes almak için ayrıldı. "Hayır, Hermione'm." Elleri bluzunun altına kaydı ve sırtının sıcak tenini okşamaya başladı. "Takım elbisemi düşünmenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Hem de çok iyi."

Bunu riske atabilir miydi? Bu adamla mutluluğu bulmak için kalbini ve aklını riske miydi? Kırılmış olan bu adam, tüm hayatı elinden alınmış ve ona geri verilmiş olan bu adam.

ondan varlığını yeniden şekillendirmesine yardım etmesini istiyordu. Bunu yapacak cesareti var mıydı?

Yavaşça öne doğru itti ve kollarını onun boynuna dolayarak alnını onunkine yasladı. "Sanırım eğer yönetmeliğe tabi olması gerekiyorsa, yanımda sürükleyebileceğim daha iyi bir insan düşünemiyorum." Patrisyen burnunu öptü. "Evet, davanızı kabul ediyorum."

Lucius'un vücuduyla aynı hizada, sıkı bir kucaklaşmaya hazır değildi. "Pişman olmayacaksın," diye güvence verdi Lucius ona, Kelimeler, boynuna ve omuzlarına kondurduğu öpücükler ve yalamalar arasına serpiştirilmişti. Kızın düğmelerinin geri kalanını heceledi. gömleğini çıkardı ve sütyenini çözmeye başladı, vücudunu yavaş yavaş onun ateşli bakışlarına bıraktı. "Sana en güzel en zengin kumaşlar, en abartılı mücevherler, en iyi-"

" Lucius, hayır!" diye itiraz etti. "Sadece seni istiyorum."

" Ve bana sahip olacaksın, cadı," diye mırıldandı, göğüslerini elleriyle kavradı, başparmakları areolalarında dolaştı, tırnaklarıyla meme uçlarını okşadı. "Çok duyarlı." "Çok duyarlı. teninin tadına bakmak için başını kaldırdı. "Çok etli," diye mırıldandı.

Hermione'nin tek yapabildiği ona tutunmaktı. Adam onun başını döndürüyor ve ihtiyaçtan sersemlemesine neden oluyordu. Elleri kot pantolonunun fermuarına gittiğinde, Hermione onun ilerleyişini durdurdu. "Bunu gerçekten mutfakta mı yapmak istiyorsun?"

Gözleri şehvetle kaplanmıştı. "Sana sahip olmak için uzun süre bekledim, Hermione. Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O gece çadırdaki gösterdiğim itidal."

Kadın biraz güldü. "Lucius, sen hastaydın."

" En zayıf halimde bile hafife biri olmadığımı bilmenizi isterim." Ceketini çıkarmaya devam etti.

perçinleyin ve indirin.

"Dur, lütfen," diye yalvardı usulca. "Bekaretimi mutfak tezgahının üzerinde kaybetmek istemiyorum."

Elleri yumruk oldu ve geri çekildi. "Sana dokunulmadı mı?" Ona baktı, gözlerinde şiddetli bir ışık vardı. "Gerçekten benim misin?"

Hermione garip bir şekilde gülümsedi. "Beni hâlâ istiyorsan, evet." Cümlesini ancak bitirmişti ki, çekiştirilmeye başlandı. Öyle ki yere düşmemek için bacaklarını Lucius'beline dolamak zorunda kaldı.

"O çadırdaki başlayan şey uyanırken ve rüyalarındaki düşüncelerimi yönetti, Hermione," diye homurdandı Lucius alçak sesle ve yüzünü Hermione'nin boynuna gömdü. "Senden bu kadar değerli bir şeyi almadan önce resmen benim olmanı bekleyeceğim."

Onun kucaklamasına karşılık verdi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Bunun için teşekkür ederim Lucius, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun süre beklememize gerek yok."

Ama yapmadılar. Yatak odasına gitmelerine yetecek kadar bir süre sonra, uzun zaman önce o gece yapmak istediği gibi onun bedenine tapmıştı. Öpüştüler, seviştiler.

Sanki her biri fırtınada bir limanmış gibi birbirlerine sarıldılar, Ve ona ilk kez girdiğinde, yakıcı bir acı duymuştu, kısa süre sonra onu tekrar tekrar getirdiği mest tarafından gölgede bırakıldı.

"Neden böyle ahlaksızca gülümsüyorsun, aşkım?" Lucius'un yumuşak sorusu onu düşüncelerinden uyandırdı.

Hermione sürünerek kocasının yanına oturdu ve başını onun omzuna koydu, başını onun omzuna sarışını sevdi.

Kolunu beline dolayarak onu kendine çekti. "Benden takım elbiseni değerlendirmemi istediğin zamanı hatırlıyordum." Küçük bir kıkırdayarak kaçtı. "Söylemeliyim ki, azminle çok sevimliydin."

Alaycı bir tavırla ofladı. "Malfoylar sevimli değildir. Biz , sade ve güçlüyüz. Asla *sevimli* değiliz."

"Anlıyorum," diyerek doğrulup onun kucağına oturdu. "Yani, *sevimli* olmayı kabul etmezdin, eğer bu bizim-" Kalçalarını adamın kucağına doğru döndürdü. Şu anda monsuna baskı yapan gözle görülür şişkinlik. "-Sevişmek mi?"

Gri gözleri kafasının içinde yuvarlandı. "Ben sevimli olan her şeyin en güçlü hükümdarıyım," diye homurdandı, geceliğinin eteğini kavradı ve kalçalarının üzerine sıkıştırdı.

"Çok kolay," diye mırıldandı ve dudaklarını onunkilere bastırmak için öne doğru eğildi.

"Sadece senin için," diye kabul etti. Sertleşmiş boyunu ortaya çıkarmak için sabahlığını kenara itti ve onu daha yakına çekti, uyarılmışlığının tam etkisini hissedebilmesi için onu ortaladı. "Bana ne yaptığını görüyor musun?"

Külotunun altından kayan parmakları ustalıkla girdap gibi dönüyordu. Ağrıyan yumrularının etrafından dolaştı ve seksinin kaygan kıvrımlarını okşadı. Bir hayal kırıklığı hırıltısı onun külotunu sildi ve parmakları onu için yeni bir açı buldu. "Benim güzel Karım," diye mırıldandı. "Bana çok muhtaç ve ıslak." Boşta kalan eliyle onu kalçasından kavradı, onları bir daha rahat bir oturma pozisyonu aldı ve hemen pelvisini öne doğru itmeye başladı, ağır siki kadının alt dudakları arasında kolayca kayıyordu. Kadının arayış içindeki elleri adamın saçlarını çekiştirdiğinde, adam kadının bileğini kavradı ve vücutlarının arasına aldı.

"Dokun bana," diye sert bir sesle emretti ve avucunu ereksiyonunun üzerine koyabilmesi için yer değiştirdi. O zaman nefesi kesildi içgüdüsel olarak onu yukarı ve aşağı yumruklamaya başladı. "Tanrılar, evet," diye inledi.

Hermione, Lucius'un çıplak halinin nasıl görüldüğüne dair hayal meyal bir imgeye sahip olsa da, şimdi bu gerçeyle yüz yüze gelmişti. keskin detaylar. Aleti kalındı, sünnet derisini her geri çekişinde morumsu başı dölle parlıyordu. Başparmağını ucunda gezdirerek kapladı, ağzına götürdü ve pedin üzerindeki tuzlu maddeyi emdi.

"Yeter!" Başından beri onu izliyordu ve başparmağı dudaklarının arasından kaydığı anda saldırmaya hazır görünüyordu. Onu yakıcı bir öpücük için kendine çekti. "İçeri, şimdi." diye

Buraya kadarmış; bilinçli bir şekilde yaptıktan sonra geri dönüş yokmuş. Lucius'la ilk kez seks yapıyordu. Beceriksizce, ucunu açıklığına ve sonra kendini aşağıya bıraktı, Onu gerip doldurduğunda boğuk bir zevk hıçkırığı çıkardı. Kabzasına kadar battı, insan elinin uzanabildiğı kadar uzağa oturdu. onun içinde mümkün. Elleri kalçalarına geri döndü, onu üzerinde ileri geri yönlendirmek için, sürtünme tatlı bir ses çıkarıyordu Rahminin derinliklerinde bir sızı vardı ve her ikisini de mutluluk içinde inletiyordu.

Elleri ritmik bir şekilde kıcını kavradı ve bıraktı şaftının yukarı ve aşağı her lezzetli kayışı, yavaş ve derin, sert ve dalma arasında değişen itme kuvvetleri. Dik durabilmek için kollarını adamın omuzlarına dolaması gerekiyordu, bu da adamın ince boynu boyunca aşk ısırıkları yerleştirmesine olanak sağlıyordu.

Adam kulağının dibinde nefes nefese kalmaya başladığında kadının karnı sıkıştı. "I seni özledim. Sıcaklığın beni sarıyor, beni

bir bütündür."

"Ah, Tanrım... Lucius!"

Kalçalarını yukarı doğru savurdu ve kadın sikine gömülürken çığlık attığında gülümsedi. "Sanki son nefesin bana bağlıymış gibi bana zahmetsizce karşılık vermene bayılıyorum."

Başını arkaya yatırdı. "Evet," diye iç geçirdi, ona doğru eğilerek. "Sana ihtiyacım var."

"Bana neden ihtiyacın var?" diye hırladı bir dizi keskin hamleyle. Gözleri bilinmeyen bir şey için ona yalvarıyordu.

Etlerinin birbirine çarpma sesi ve adamın tekrar tekrar içine girme hissi arasında bacakları titremeye ve içi titremeye başladı. "Bana kendimi güvende ve aziz hissettiriyorsun," diye hıçkırdı.

Adam geri çekildi ve kadının ihtiyaçtan inlemesine neden olacak şekilde derinlere daldı. "Başka ne var? Söyle bana, Hermione!"

Sesi ondan bir şeyler duymak için o kadar çaresiz geliyordu ki, ama kalçalarının çalkalanmasından, yarrağının pasajının içinde dolanarak varlığından haberdar olmadığı noktalara çarpmasından ve onu nefessiz bırakmasından başka bir şey anlayamadı.

Tüm bu ilahi işkenceden kurtulmak için çaresizdi. Sağ eli göğsünü avuçlamak için yukarı doğru uzandı, işaret parmağı ve başparmağı sertleşmiş tomurcuğu büküp çimdikleyerek kızın neden oldu. "Lucius! Oh, Tanrım... evet!"

Kadının omuzlarını kavrayarak cezalandırıcı bir yaptı, Hızını giderek artırıyor, kadının içindeki acıyı artırıyor, duvarlarını sıkıyordu. "Söyle bana!" diye talep etti.

Ve sonra, tam uçurumun tepesindeyken, berraklık onu buldu. "       seni seviyorum!" diye haykırdı, v ucudundaki her sinir patlamadan önce kendi içine dönerken Dalgalar halinde dışarıya doğru.

Lucius'un nefesi kesildi. Kısık sesle küfretti ve onu sıkıca kavrayarak orgazmın dalgalarını atlattı, onu kendininkiyle takip ediyordu. Adam kısa ve sarsıntılı itişler yapıyordu ve kendini salıverdiğinde sikinin nabzının attığını hissedebiliyor, bu da onun çekirdeğini tohumuyla yıkıyordu.

Her ikisi de birbirlerine sarılmış, odanın sessizliğinde nefes nefese kalmışlardı. Birkaç dakika sonra Hermione yavaşça doğruldu, h  l a Lucius'un yumuşayan sikine gömülmüştü.

"Bu-" Yutkundu ve kızgın yanağına dokundu. "-yoğun."

Gülümsemesi sıcaktı. "Aramızdaki ilişki hep böyledir." Asi bir sa  telini kulağının arkasına sıkıştırdı, bu sırada yüzünün yan tarafını okşadı, dalgın bir bakışla gözler. "Ciddi ?"

Ona naz yapmayı düşündü ama bakışları Belirsizlik - bu da onun görmeye alışık olmadığı bir şeydi. normalde gururlu bir adamdı. Dudaklarını tatlı bir öpücükle yakalamadan önce "Evet," diye mırıldandı. "Hatıralar beni sana yakın tuttu, Diğer yöne koşmak istediğimde bile."

Lucius boğazını temizledi ve ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Sanırım neden düştüğünü biliyor olabilirim," diye başladı. tereddütle.

Teorisini duymaktan ho lanmayabileceği korkusuyla kucağından kayarak biraz yükseldi. "K  t  phanedeydim."

O da başıyla onayladı. "Arıyordun olası cevaplar için biyoloji bölümü." Elini uzattı ve gözlerinin altındaki koyu lekeleri ovuşturdu. "Bu sabah hastaydın."

"Sessiz olmaya çalıştım," dedi biraz mahcup bir ifadeyle. "Seni uyandırmak istememiştim."

"Hayır, yanlış anladın Hermione." Onu kendine çekti ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. "Sen hastaydın Birkaç sabah, değil mi?" Kadın kaşlarını çattı ama başını salladı. "o sabah hastaydınız ve platform merdivenlerinde dururken başınız döndü. Vertigo kadınları büyük ölçüde etkileyebilir..."

Adam bir şey söylemeyince kaşlarını kaldırdı. "Ne olan kadınlar, Lucius?"

"Çocuğu olan kadınlar."

"Ne?" Sesi zar zor çıkıyordu. Görüşü tünelleşmeye başladı. "Oh Tanrım... Ben... oh, Tanrım!" Boğazından aşağıya bir safra süzüldü ve pencere kenarındaki koltuktan fırlayarak banyoya koştu, tam zamanında yetişerek midesini kaseye boşalttı.

Başka bir şey söylemediği için minnettardı ama Karmakarışık saçlarını tuttu ve bir kez daha hastalanırken geri çekti. Mümkün olan hiçbir şey kalmadığında Karnında bir şey kalmayınca inleyerek fayans zemine oturdu. "Teşekkür ederim."

Onun üzerine eğildi ve ıslak, serin bir fanilayı alnına bastırdı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sanki dünya sürekli eğiliyor ve ben bunu yapamıyorum. Dur." Kadın ağlamaklı gözlerle ona baktı. "Biliyor muydun?"

"İlk başta değil." Kalkmasına yardım etti, çekti ve Yüzüne ve ağzına küçük bir *Tergeo* sürdükten sonra onu yatak odasına götürüp yatağa oturttu. "Ancak Pomfrey seni muayene ettikten sonra..." Burnunun kenarını sıktı ve içini çekti. "Benimle olan ilişkinin tüm bağlamını kavradıktan sonra sana söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm. Sanırım bu durumla başa çıkmak senin için zor olurdu. benimle evli olduğun gerçeğiyle yüzleşmek ve hamile olduğunuzu söylediniz, öyle değil mi?"

Hermione ona gönülsüzce ters ters baktı. "Sanırım."

"Bu konuda hiçbir varsayım yok. Gösterilerinizden güvensizlikten bazı durumları kabul etmeyi açıkça reddetmenize kadar, sizin ve çocuğumuz için sonuç en hafif tabirle korkunç olurdu."

"İyi," diye mırıldandı, bu konuda onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordu. "Ama hâlâ her şeyi hatırlamıyorum. Neden bana şimdi anlattın?"

"Bilmiyor musun?" Sesinde yine o özlem vardı ve onu oraya kendisinin koymuş olmasına dayanamıyordu.

Yatak başlığına yaslandı, şakaklarını ovuşturdu ve karmakarışık zihninde olası cevabı aradı. Minnettarlık, Lucius onun elini tuttuğunda içinden geçen duyguları anlatmaya yetmiyordu.

"Sana böyle bir şey söylemeden önce aşkımızı hatırlamanı istedim, Hermione," diye konuştu sessizce. "Nasıl olduğunu bilmeden hamileliği öğrenmenin yükünü taşımak istemezdin."

Kahretsin, ama onu çok iyi tanıyordu. "Bu gerçeği kabul ediyorum." Ve onun bu durumla ilgili mantığını anladı. Hazır olmadan önce onun çocuğuna hamile olduğunu bilseydi

ocuk olsaydı, virajı alamayacak ve muhtemelen daha sonra pişman olacağı bir şey yapacaktı. Hâlâ şoktaydı ama bu şoku bilerek yatıştırmıştı.

Bebğin birbirini seven bir çift tarafından yaratıldığı belliydi. "Bu yüzden mi kütüphanedeydim? Hamileliğin ilk belirtileriyle ilgili olası kitapları mı arıyordum?"

Yatağa geri döndü ve cevap vermeden önce onu kendine çekti. "Sebebinin bu olduğundan şüpheleniyorum." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Uykum var," diye mırıldandı uykulu uykulu. "Ben uyurken benimle kalır mısın?" Gözleri çoktan kapanmıştı ama onun cevabını duydu.

"Beni bundan alıkoyacak birini görmek isterim."

Gülümsedi ve hızla Lucius'un yanına sokuldu. Morpheus'un etkisine boyun eğip henüz gelmemiş ailenin hayalini kurmak.

Evet, bu son bölüm. Devamını yazmayı düşünmüyorum. Yorum bırakmak isteyen herkese teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım!